

Skatteförfarandet

Slutbetänkande av Skatteförfarandeutredningen

Stockholm 2009

STATENS OFFENTLIGA
UTREDNINGAR

SOU 2009:58

SOU och Ds kan köpas från Fritzes kundtjänst. För remissutsändningar av SOU och Ds svarar Fritzes Offentliga Publikationer på uppdrag av Regeringskansliets förvaltningsavdelning.

Beställningsadress:
Fritzes kundtjänst
106 47 Stockholm
Orderfax: 08-598 191 91
Ordertel: 08-598 191 90
E-post: order.fritzes@nj.se
Internet: www.fritzes.se

Svara på remiss. Hur och varför. Statsrådsberedningen, (SB PM 2003:2, reviderad 2009-05-02)
– En liten broschyr som underlättar arbetet för den som ska svara på remiss.
Broschyren är gratis och kan laddas ner eller beställas på
<http://www.regeringen.se/remiss>

Textbearbetning och layout har utförts av Regeringskansliet, FA/kommittéservice

Tryckt av Edita Sverige AB
Stockholm 2009

ISBN 978-91-38-23235-4
ISSN 0375-250X

Författningskommentar – övriga lagar

1.2 Förslaget till lag (0000:000) om redovisning, betalning och kontroll av mervärdesskatt för elektroniska tjänster från tredje land

Inledning

Från och med den 1 juli 2003 kan en beskattningsbar person som inte är etablerad i Sverige eller annat EG-land välja att redovisa och betala mervärdesskatt för sådana tjänster som är elektroniska enligt 5 kap. 7 § andra stycket 12 mervärdesskattelagen (1994:200), i det fall tjänsten tillhandahålls till en icke beskattningsbar person som är etablerad, bosatt eller stadigvarande vistas i Sverige eller ett annat EG-land. Denna särskilda ordning för redovisning och betalning av mervärdesskatt motsvarar den särskilda ordning som numera föreskrivs i artiklarna 357–369 i rådets direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt av den 28 november 2006 (mervärdesskattedirektivet). Beskattningsordningen ska enligt rådets direktiv 2008/8/EG tillämpas till och med den 31 december 2014. Avsikten är att medlemsstaterna efter denna tidsperiod ska ha kommit överens om en ordning som bygger på långtgående tekniska lösningar.

Den särskilda ordningen för redovisning och betalning av mervärdesskatt har genomförts i svensk lagstiftning och har hitintills reglerats i 10 a kap. skattebetalningslagen (1997:487, SBL). Skattebetalningslagen kommer att upphävas i samband med att skatteförfarandelagen införs.

I förarbetena till skattebetalningslagen diskuterades aldrig om den särskilda ordningen borde regleras någon annanstans än i skattebetalningslagen. Att föra in reglerna i skattebetalningslagen kan ha varit en naturlig lösning eftersom de allmänna bestämmelserna om redovisning och betalning av mervärdesskatt finns där.

All mervärdesskatt redovisas och betalas dock inte enligt bestämmelserna i skattebetalningslagen. Mervärdesskatt vid import av varor ska enligt 1 kap. 2 a § SBL betalas enligt tullagstiftningen. Sådan skatt föreslås inte heller omfattas av skatteförfarandelagen.

Den som tillämpar den särskilda ordningen för att redovisa och betala mervärdesskatt berörs inte av de allmänna bestämmelserna om redovisning och betalning av skatt. Dessutom är det endast ett fåtal personer som använder den särskilda beskattningsordningen. Enligt uppgift från Skatteverket finns det för närvarande fyra beskattningsbara personer som Skatteverket har meddelat identifieringsbeslut för.

Mot denna bakgrund är det svårt att se några administrativa fördelar med att föra över bestämmelserna om den särskilda ordningen för redovisning och beskattning av mervärdesskatt till skatteförfarandelagen. Mot detta talar också att reglerna är tidsbegränsade. Den särskilda ordningen ska därför regleras i förevarande lag.

Innehållet i denna lag motsvarar bestämmelserna i 10 a kap. SBL. Sedan kapitlet infördes har bestämmelserna varit i stort sett oförändrade. I samband med att Skatteverket bildades byttes dock ordet ”skattemyndighet” i olika böjningsformer ut mot ”Skatteverket” i motsvarande form.¹ Därefter har en felskrivning i 10 a kap. 22 § rättats och 10 a kap. 22 § har justerats som en följd av att 20 kap. 7 § skattebetalningslagen upphävdes².

10 a kap. skattebetalningslagen innehåller hänvisningar till andra kapitel i skattebetalningslagen. Dessa ersätts nu med hänvisningar till motsvarande bestämmelser i skatteförfarandelagen. Skatteförfarandelagens bestämmelser har på grund av den översyn som skett av skattebetalningslagen och andra förfaranderegler fått ett delvis ändrat innehåll. De paragrafer som inte har någon motsvarighet i 10 a kap. SBL och de som har fått ett i jämförelse med skattebetalningslagens bestämmelser ändrat innehåll, kommenteras nedan. Övriga paragrafer kommenteras endast genom en hänvisning till motsvarande lagrum i skattebetalningslagen.

¹ Prop. 2002/03:99.

² Prop. 2003/04:133 respektive prop. 2007/08:21.

Tillämpningsområde

1 §

I paragrafen anges lagens tillämpningsområde. Av bestämmelsen framgår att lagen gäller vid redovisning, betalning och kontroll av mervärdesskatt för elektroniska tjänster. För att lagen ska vara tillämplig föreskrivs dessutom att tjänsten ska tillhandahållas av en näringsidkare som inte är etablerad i Sverige eller i ett annat EG-land samt att tjänsten ska förvärfas av en person som inte är näringsidkare men som är etablerad, bosatt eller stadigvarande vistas i ett EG-land.

I skattebetalningslagen används begreppet näringsidkare i stället för det i mervärdesskattedirektivet förekommande begreppet beskattningsbar person för att beskriva vem som omfattas av bestämmelserna. Ett avgörande kriterium i mervärdesskattedirektivets definition av begreppet beskattningsbar person är att denne bedriver ekonomisk verksamhet. Europeiska kommissionen har i två formella underrättelser anfört att den svenska lagstiftningen enligt kommissionens uppfattning inte stämmer överens med mervärdesskattedirektivet avseende definitionen av beskattningsbar person. Regeringen har med anledning härav initierat en översyn av reglerna om yrkesmässig verksamhet i mervärdesskattelagen (1994:200).³ I väntan på utredningens betänkande förefaller det lämpligt att även fortsättningsvis använda begreppet näringsidkare för att ange vem som kan omfattas av denna lag.

Paragrafen har inte någon direkt motsvarighet i 10 a kap. SBL.

Definitioner

2 §

Paragrafen innehåller definitioner av begreppen ”motsvarande bestämmelser i ett annat EG-land” och ”näringsidkare” m.m. *Motsvarande bestämmelser i ett annat EG-land* definieras i skattebetalningslagen genom en hänvisning till rådets direktiv 2002/38/EG av den 7 maj 2002 om ändring och ändring för begränsad tid av direktiv 77/388/EEG vad gäller mervärdesskatteordningen för radio- och televisionssändningar samt vissa tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg. Detta direktiv, som

³ Diariernr Fi2008/7469/SKA/S2.

genomfördes när bestämmelserna om den särskilda ordningen för redovisning och betalning av mervärdesskatt för elektroniska tjänster infördes i svensk lag, har upphört att gälla. Motsvarande bestämmelser finns numera i mervärdesskattedirektivet. Begreppet kan därför definieras genom en hänvisning till mervärdesskattedirektivet, såsom nu gällande EG-rättslig lagstiftning.

Begreppet *näringsidkare* ska tolkas i enlighet med bestämmelserna i mervärdesskattedirektivet. Av artikel 9.1 i mervärdesskattedirektivet avses med beskattningsbar person den som, oavsett på vilken plats, självständigt bedriver en ekonomisk verksamhet, oberoende av dess syfte eller resultat. Med ekonomisk verksamhet avses varje verksamhet som bedrivs av en producent, en handlare eller en tjänsteleverantör, inbegripet gruvdrift och jordbruksverksamhet samt verksamhet inom fria och därmed likställda yrken. Utnyttjande av materiella eller immateriella tillgångar i syfte att fortlöpande vinna intäkter därav ska särskilt betraktas som ekonomisk verksamhet.

Offentligrättsliga organ ska enligt artikel 13 i mervärdesskattedirektivet inte anses som beskattningsbara personer när det gäller verksamheter som de bedriver eller transaktioner som de utför i sin egenskap av offentliga myndigheter, även om de i samband härmed uppbär avgifter, arvoden, bidrag eller betalningar. Under vissa förutsättningar ska dock även offentligrättsliga organ anses som beskattningsbara personer. Enligt artikelns andra stycke ska offentligrättsliga personer i sådana fall ändå anses som beskattningsbara personer om det skulle leda till en betydande snedvridning av konkurrensen ifall de behandlades som icke beskattningsbara personer.

Paragrafen ersätter i övrigt 10 a kap. 1 § SBL.

Beslutande myndighet

3 §

I paragrafen anges att Skatteverket fattar beslut enligt denna lag. Paragrafen har inte någon motsvarighet i 10 a kap. SBL.

Identifiering

4 §

I paragrafen anges förutsättningarna för att fatta identifieringsbeslut. Paragrafen ersätter 10 a kap. 2 § SBL.

Vilka uppgifter en ansökan ska innehålla bör regleras i förordning.

5 §

I paragrafen anges att skatteförfarandelagen inte gäller för den som omfattas av ett identifieringsbeslut. Paragrafen ersätter 10 a kap. 3 § SBL.

6 §

I paragrafen anges hur mervärdesskatten ska redovisas och betalas av den som omfattas av ett identifieringsbeslut i ett annat EG-land. Paragrafen ersätter 10 a kap. 4 § SBL.

7 §

I paragrafen anges att Skatteverket ska ge ett identifieringsnummer till den som har fått ett identifieringsbeslut. Paragrafen ersätter 10 a kap. 5 § SBL. I den paragrafens andra stycke anges särskilt att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare föreskrifter om identifieringsnumrets utformning. Något sådant bemyndigande behövs emellertid inte. Sådana föreskrifter kan regeringen meddela som verkställighetsföreskrifter eller med stöd av sin s.k. restkompetens i 8 kap. 13 § RF. Bestämmelsen förs därför inte över till denna lag.

8 §

I paragrafen anges att näringsidkaren ska underrätta Skatteverket om verksamheten upphör eller ändras eller om något annat förhållande som har tagits upp i ansökan om identifiering har ändrats. Paragrafen ersätter 10 a kap. 6 § SBL.

9 §

I paragrafen anges grunderna för att återkalla ett identifieringsbeslut. Paragrafen ersätter 10 a kap. 7 § SBL.

Redovisning och betalning av mervärdesskatt*10 §*

I paragrafen regleras skyldigheten att redovisa mervärdesskatt. Paragrafen ersätter 10 a kap. 8 § SBL.

11 §

I paragrafen anges redovisningsperiodens längd. Paragrafen ersätter 10 a kap. 9 § SBL.

12 §

I paragrafen anges vilka uppgifter som ska framgå av en e-handelsdeklaration. Paragrafen ersätter 10 a kap. 10 § SBL.

13 §

I paragrafen sägs att belopp som redovisas i en e-handelsdeklaration ska anges i euro. Paragrafen ersätter 10 a kap. 11 § SBL. Dagens bestämmelse innehåller också närmare upplysningar om valutaomräkning. En sådan konkretisering av lagens bestämmelser behöver inte regleras i lag. Andra stycket i 10 a kap. 11 § bör därför fortsättningsvis regleras i förordning.

14 §

I paragrafen anges när en e-handelsdeklaration senast ska ha kommit in till Skatteverket. Paragrafen ersätter 10 a kap. 12 § SBL.

15 §

I paragrafen anges att ett beslut om mervärdesskatt anses ha fattats i enlighet med lämnad deklaration. Paragrafen ersätter 10 a kap. 13 § SBL.

16 §

I paragrafen anges när och hur mervärdesskatt som redovisas i e-handelsdeklaration ska betalas. Paragrafen ersätter 10 a kap. 14 § SBL.

Omprövning

17 §

I paragrafen regleras omprövning av beslut om identifiering eller återkallelse. Paragrafen ersätter 10 a kap. 15 § SBL. I 10 a kap. 15 § SBL sägs att den som vill begära omprövning får göra detta på elektronisk väg. Denna reglering kan ge uttryck för att uppgiftslämnande på papper är huvudregeln. Lagens formkrav bör emellertid så långt som möjligt vara teknikneutrala. Mot denna bakgrund bör en annan lösning än den nuvarande väljas. Den bästa lösningen är enligt vår bedömning en teknikneutral lag som inte innehåller några bestämmelser som reglerar förutsättningarna för elektroniskt uppgiftslämnande. I stället kan Skatteverket genom verkställighetsföreskrifter precisera i vilken utsträckning och på vilket sätt uppgifter kan lämnas elektroniskt.

18 §

I paragrafen anges de tidsfrister som gäller när Skatteverket på eget initiativ omprövar beslut om identifiering eller återkallelse. Paragrafen ersätter 10 a kap. 16 § SBL.

19 §

I paragrafen anges vilka bestämmelser i skatteförfarandelagen som gäller vid omprövning av beslut om mervärdesskatt som redovisas enligt denna lag. Paragrafen ersätter 10 a kap. 17 § SBL.

Överklagande

20 §

I paragrafen regleras överklagande av beslut om identifiering eller återkallelse. Paragrafen kompletteras med en hänvisning till 67 kap. 27 § skatteförfarandelagen, en ny bestämmelse om att beslut om förlängning av tidsfrist för att fastställa betalningsskyldighet som är betalningssäkrad, eller beslut om ersättning för kostnader för biträde, i vissa fall får överklagas innan målet avgörs. Paragrafen ersätter i övrigt 10 a kap. 18 § SBL.

21 §

I paragrafen regleras överklagande av beslut om mervärdesskatt som redovisas enligt denna lag. Även denna paragraf kompletteras

med en hänvisning till 67 kap. 27 § skatteförfarandelagen (se kommentar till 20 §). Paragrafen ersätter i övrigt 10 a kap. 19 § SBL.

Förfarandet i övrigt

22 §

I paragrafen anges att skatteförfarandelagens bestämmelser om uppgifter som lämnas för någon annans räkning, deklarationsombud, begäran om omprövning som lämnas i rätt tid till domstol samt besluts verkställighet gäller vid identifiering och återkallelse av sådant beslut. Paragrafen ersätter 10 a kap. 20 § SBL.

I 10 a kap. 20 § hänvisas dessutom till följande paragrafer i skattebetalningslagen: 1 kap. 1 och 3 §§, 2 kap. 5 § och 7 § första stycket samt 23 kap. 9 §.

Dessa hänvisningar får ingen motsvarighet här. Hänvisningarna till 1 kap. 1 och 3 §§ fyller inte någon funktion i förevarande lag och slopas därför. Bestämmelserna i 2 kap. 5 och 7 §§ SBL om beskattningsverksamhetens organisation är upphävda.⁴ Bestämmelsen i 23 kap. 9 § SBL anger hur skattedeklarationer och andra handlingar ska förvaras och gallras hos Skatteverket. Detta bör fortsättningsvis regleras i förordning. Dagens hänvisning till 23 kap. 9 § SBL bör därför ersättas med en hänvisning i förordning.

23 §

Paragrafen innehåller hänvisningar till de bestämmelser i skatteförfarandelagen som gäller vid redovisning, betalning och kontroll av mervärdesskatt enligt denna lag. Paragrafen ersätter 10 a kap. 21 § SBL. Även i 10 a kap. 21 § hänvisas till 1 kap. 1 och 3 §§, 2 kap. 5 § och 7 § första stycket samt 23 kap. 9 §. Dessa hänvisningar ersätts inte (se kommentar till 22 §).

Översynen av skatteförfarandereglererna har, som tidigare nämnts, lett till att bestämmelserna i skattebetalningslagen i viss mån har ändrats eller helt slopats. Så är fallet med följande bestämmelser som omfattas av hänvisningarna i 10 a kap 21 § SBL.

- 10 kap. 37 §,
- 11 kap. 1 §,
- 11 kap. 20 §,
- 14 kap. 6 §,

⁴ Prop. 2002/03:99.

- 14 kap. 8 §,
- 17 kap. 10 §,
- 23 kap. 7 §, och
- 23 kap. 9 §.

Bestämmelserna kommenteras nedan.

10 kap. 37 § SBL handlar om redovisningsskyldighet vid avveckling. Bestämmelsen fördes över från mervärdesskattelagen när skattekontosystemet infördes. Bestämmelsen är en kvarleva från 1973 som hänger samman med att redovisningsskyldighet vid den tiden uppkom först när den skattepliktiga omsättningen för kalenderår översteg 10 000 kronor. I samband med 1990 års reformering av mervärdesskatten slopades begreppet redovisningsskyldig som självständigt begrepp och i fortsättningen skulle i princip samtliga skattskyldiga vara redovisningsskyldiga (prop. 1989/90:111, s. 132–135). Eftersom den tidigare årsomsättningsgränsen var det direkta skälet till att aktuell bestämmelse om redovisningsskyldighet vid avveckling infördes slopas bestämmelsen i skatteförfarandelagen. Hänvisningen till 10 kap. 37 § SBL i denna lag utgår på samma grund.

Av *11 kap 1 § SBL* följer vad som anses utgöra ett beskattningsbeslut. Begreppet beskattningsbeslut används inte i skatteförfarandelagen. I stället används uttrycket ”beslut om skatt” med olika preciseringar, som t.ex. beslut om arbetsgivaravgifter. Att definiera vad som avses med uttrycket bedöms inte som nödvändigt. Motsvarande lagtekniska metod används i denna lag.

I *11 kap. 20 § SBL* sägs bl.a. att om ett beslut om omprövning har meddelats och beslutet är av betydelse för debiteringen av skatt, avgift eller ränta, ska Skatteverket göra den debitering eller den ändring i debiteringen som föranleds av beslutet. Detsamma gäller om en domstol har meddelat ett beslut enligt SBL.

I fortsättningen ska både underlag och skatt fastställas i ett och samma beslut. De beräkningar och åtgärder som ska göras på grund av en omprövning kommer därför i fortsättningen alltid att ingå i omprövningen. Bestämmelser om taxerings- och debiteringsåtgärder efter Skatteverkets beslut skulle därför vara helt överflödiga.

Även när det gäller beslut fattade av domstol kan behovet av bestämmelser om taxerings- och debiteringsåtgärder ifrågasättas. Givetvis är det Skatteverkets uppgift att vidta de verkställighetsåtgärder som föranleds av domen. Det är en självklarhet som gäller

utan att det särskilt sägs i lagen. Skatteförfarandelagen innehåller därför ingen motsvarighet till 11 kap. 20 § SBL.

I 14 kap. 6 § SBL finns bestämmelser om att Skatteverket och skattskyldiga får komma överens om att träffas för att diskutera oklarheter i ett aktuellt ärende. Besöksinstitutet infördes ursprungligen 1978 som ett smidigt och informellt komplement till revisionsinstitutet (prop. 1977/78:131, s. 254).

Redan i förarbetena till besöksinstitutet framhölls att den omständigheten att det saknades bestämmelser om besök inte hindrade att tjänstemän och skattskyldiga träffades för att reda ut oklarheter i ett aktuellt ärende utan att det snarare var önskvärt att sådana besök kom till stånd. Skälet till regleringen var alltså inte att frivilliga besök kräver författningsstöd. Det som motiverade en reglering var i stället att det inom skatteförvaltningen fanns en osäkerhet om det var tillåtet att använda frivilliga besök för att reda ut oklarheter i ett ärende (prop. 1977/78:131, s. 149–153, 158–160 och 247–256). I dag är läget helt annorlunda och bestämmelsen framstår därför som onödig och förvirrande i den meningen att det kan uppfattas som oklart om frivilliga besök som inte omfattas av bestämmelsen är tillåtna. Med hänsyn härtill och till att det ur rättsskyddssynpunkt saknas skäl att ha en bestämmelse om besök slopas den i skatteförfarandelagen.

14 kap. 8 § SBL handlar om myndighets skyldighet att lämna ut uppgifter. Det rör sig dels om bestämmelser som bryter sekretessen hos myndigheter så att de kan lämna uppgifter som behövs för skattekontrollen till Skatteverket, dels om under vilka förutsättningar Skatteverket får lämna sekretessbelagda uppgifter till utländska myndigheter. Bestämmelser i dessa ämnen bör i fortsättningen ges i förordning. Dagens hänvisning till 14 kap. 8 § SBL bör därför ersättas med en hänvisning i förordning.

Hänvisningen till 17 kap. 10 § SBL ersätts inte, se kommentaren till 24 §.

Hänvisningen till 23 kap. 7 och 8 §§ SBL ersätts av en gemensam hänvisning till 68 kap. 1 § skatteförfarandelagen. Härav följer att ett beslut gäller omedelbart. Laga kraft krävs alltså inte för att besluten ska bli gällande. Det innebär t.ex. att skyldigheten att betala en beslutad skatt inte påverkas av en begäran om omprövning eller ett överklagande. I 23 kap. 8 § SBL sägs att verkställighet enligt utsökningsbalken får äga rum innan det aktuella beslutet fått laga kraft. Av 70 kap. 3 § framgår att verkställighet enligt utsökningsbalken får ske. Att det gäller även om beslutet inte fått

laga kraft följer av att beslut gäller omedelbart enligt här aktuell bestämmelse.

23 kap. 9 § SBL anger hur skattedeklarationer och andra handlingar ska förvaras och gallras hos Skatteverket. Detta bör fortsättningsvis regleras i förordning. Dagens hänvisning till 23 kap. 9 § SBL bör därför ersättas med en hänvisning i förordning.

Bestämmelserna om bevissäkring och betalningssäkring finns i lagen (1994:466) om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet och lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter. Ersättning för kostnader för biträde regleras i lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m. Dessa lagar upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Bestämmelserna om bevissäkring, betalningssäkring och ersättning för kostnader för biträde regleras därefter i skatteförfarandelagen. För att ersättning ska kunna beviljas och åtgärder i form av bevis- och betalningssäkring ska kunna vidtas även fortsättningsvis hänvisas här till 40 och 45–46 kap. skatteförfarandelagen.

24 §

Paragrafens innehåll motsvarar bestämmelsen i 17 kap. 10 § SBL. Enligt 17 kap. 10 § SBL får indrivning inte begäras av ett belopp som omfattas av anstånd. Någon motsvarande bestämmelse förs inte in i skatteförfarandelagen. Anledningen är att bestämmelsen – i fråga om de skatter och avgifter som registreras på skattekontot – blir helt överflödig i och med att anstånd, som har beviljats före skattens eller avgiftens förfallodag, föreslås bli registrerat på skattekontot på förfallodagen. Mervärdesskatt som redovisas och betalas enligt denna lag och motsvarande bestämmelser i ett annat EG-land, ska inte registreras på skattekontot. Det finns därför skäl att i förevarande lag föra in en bestämmelse som förhindrar indrivning av skatt som omfattas av anstånd.

25 §

I paragrafen regleras näringsidkarens skyldighet att presentera och dokumentera erforderligt underlag för beskattningen. Paragrafen ersätter 10 a kap. 22 § SBL.

*Övergångsbestämmelser**Punkten 1*

Lagen förslås träda i kraft den 1 januari 2011. Utgångspunkten är att den ska tillämpas på mervärdesskatt hänförlig till redovisningsperioder som påbörjas efter ikraftträdandet. Äldre föreskrifter ska alltså fortfarande gälla för redovisningsperioder som påbörjats före ikraftträdandet.

Lagen (1978:881) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter och lagen (1994:466) om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. I punkterna 13 och 16 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser anges att nämnda lagar fortfarande ska gälla för betalningssäkring och tvångsåtgärder som avser redovisningsperioder före den tidpunkt då skatteförfarandelagen för första gången ska tillämpas.

Punkten 2

Ersättning för biträdeskostnader regleras fr.o.m. den 1 januari 2011 i skatteförfarandelagen. De nya reglerna om kostnadsersättning är delvis ändrade. För att förutsättningarna för ersättning ska vara lika i alla rättsliga instanser och för att möjligheten att överklaga ersättningsbeslut ska vara den samma genom samtliga instanser, sägs här att bestämmelserna om ersättning i 23 § ska tillämpas i ärenden och mål som har väckts efter ikraftträdandet. Före ikraftträdandet reglerades ersättningsfrågan i lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m. Denna lag gäller fortfarande i fråga om ärenden och mål som har inletts före utgången av 2010, vilket särskilt anges i punkten 14 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.

1.3 Förslaget till lag om ändring i kupongskattelagen (1970:624)

1 §

Ändringen är föranledd av att lagen (1994:446) om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet (tvångsåtgärdslagen), lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter (betalningssäkringslagen) samt lagen (1989:479) om ersättning i ärenden och mål om skatt, m.m. (ersättningslagen) ska upphävas och ersättas med bestämmelser i skatteförfarandelagen. Lagarna gäller för kupongskatt. Skatteförfarandelagen gäller dock inte för kupongskatt. För att bibehålla dagens ordning hänvisas här till skatteförfarandelagens bestämmelser om ersättning för kostnader för biträde, bevissäkring och handlingar och uppgifter som inte får granskas samt betalningssäkring.

23 §

I paragrafens andra stycke hänvisas i dag till 6 kap. 2 § samt 7 kap. 1 och 2 §§ taxeringslagen (1990:324, TL). Taxeringslagen kommer att upphävas och ersättas av skatteförfarandelagen. Hänvisningarna till taxeringslagen måste därför ersättas med hänvisningar till motsvarande bestämmelser i skatteförfarandelagen.

Bestämmelsen i 6 kap. 2 § TL om att föreläggande vid vite inte får överklagas förs inte över till skatteförfarandelagen. I fortsättningen ska nämligen vitesförelägganden få överklagas. Skälen för förslaget redovisas i avsnitt 9.5.

Bestämmelsen i 7 kap. 1 § TL om att vite inte får föreläggas staten, kommunen eller tjänsteman i tjänsten slopas också. Denna ändring behandlas i kommentaren till 44 kap. skatteförfarandelagen.

I *första stycket* anges vilken länsrätt som är behörig att pröva en ansökan om utdömande av vite. Som redan nämnts ska vitesförelägganden i fortsättningen få överklagas, vilket innebär att det inte längre finns behov av en bestämmelse om att vid utdömande av vitet får även vitets lämplighet prövas. Det nu sagda gör att hänvisningen till 7 kap. 2 § TL inte behöver ersättas.

Mot bakgrund av ovan angivna förhållanden slopas *andra stycket*.

24 §

Att den som revideras även i fortsättningen ska ha rätta att begära att handlingar och uppgifter undantas från kontrollen följer av hänvisningen i 1 § till skatteförfarandelagens bestämmelser om handlingar och uppgifter som inte får granskas i 47 kap.

27 §

Hänvisningen i *åttonde* stycket till 18 kap. skattebetalningslagen (1997:483, SBL) ersätts med en hänvisning till motsvarande bestämmelser i skatteförfarandelagen.

29 §

Vi föreslår i avsnitt 9.5 att vitesförelägganden ska få överklagas. Det bör även gälla vitesförelägganden enligt förevarande lag, vilket uppnås genom ändringen i *första stycket*.

Se även kommentaren till 23 § där lagens enda bestämmelse om vitesföreläggande finns.

30 §

Hänvisningen i *andra stycket* innebär att det allmänna ombudet även får föra talan till förman för den skattskyldige.

Den förvaltningsrättsliga principen om att ett beslut ska ha gått parten emot för att denne ska få överklaga går inte att tillämpa på allmänna ombudets rätt att överklaga Skatteverkets beslut. Av själva syftet med funktionen allmänt ombud följer dock att allmänna ombudet får överklaga alla Skatteverkets beslut.

Det behövs därför ingen bestämmelse om att allmänna ombudet får överklaga Skatteverkets beslut till fördel för den som det gäller. Innehållet i 6 kap. 9 a TL och dess motsvarighet i skattebetalningslagen, 22 kap. 8 §, flyttas därför inte över till skatteförfarandelagen. Av den anledningen utgår *andra stycket*.

Däremot behövs det en bestämmelse om att det allmänna ombudet får överklaga länsrättens och kammarrättens beslut till fördel för den som beslutet gäller. Den ges i 67 kap. 31 § och omfattas alltså av hänvisningen i *första stycket*.

Övergångsbestämmelser

Punkten 1

Lagen träder i kraft den 1 januari 2011 och tillämpas första gången på utdelning som lämnas efter utgången av 2010.

Betalningssäkringslagen och tvångsåtgärdslagen upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. I punkterna 14 och 17 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser sägs att nämnda lagar fortfarande ska gälla för skattepliktiga händelser som har inträffat före utgången av 2010. Det innebär att nämnda lagar alltså gäller i fråga om utdelning som lämnats före ikraftträdandet.

Punkten 2

Ersättning för biträdeskostnader regleras fr.o.m. den 1 januari 2011 i skatteförfarandelagen. De nya bestämmelserna om ersättning i skatteförfarandelagen ska tillämpas första gången på kostnader i ärenden och mål som inleds efter utgången av 2010. Detsamma ska gälla den nya hänvisningen i 1 § andra stycket till nämnda bestämmelser om ersättning.

Den upphävda ersättningslagen ska enligt punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser fortfarande gälla för kostnader i ärenden och mål som har inletts före utgången av 2010.

Om utdelningen lämnats före eller efter utgången av 2010 spelar alltså ingen roll utan avgörande för om den upphävda ersättningslagen eller de nya bestämmelserna i 1 § andra stycket ska tillämpas är när ärendet eller målet inleddes. Se vidare kommentaren till punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser.

Punkten 3

För att rätten att överklaga vitesförelägganden ska få genomslag direkt sägs här att de nya lydelsena av 23 och 29 §§ ska tillämpas på vitesförelägganden som meddelas efter utgången av 2010. Sådana vitesförelägganden får alltså överklagas även om de skulle avse en utdelning som lämnats före ikraftträdandet.

1.4 Förslaget till lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69)

6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om skatteavdragsbrott. Enligt nuvarande lydelse döms den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet underlåter att fullgöra skyldighet att göra skatteavdrag på sätt som föreskrivs i skattebetalningslagen (1997:483, SBL) för skatteavdragsbrott. Reglerna om skatteavdrag kommer framöver att finnas i skatteförfarandelagen.

Skatteavdrag för fysiska personer som är bosatta utomlands regleras nu i lagen (1991:586) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta. Även sådant skatteavdrag ska hädanefter regleras i skatteförfarandelagen. Det straffrättsliga ansvaret bör vara detsamma oavsett om skatteavdraget avser preliminär skatt eller särskild inkomstskatt. Hänvisningen till skattebetalningslagen ersätts därför med en hänvisning till skatteförfarandelagen. Som redan antytts innebär det att det straffrättsligt ansvaret utvidgas.

7 §

Begreppet självdeklaration används inte i skatteförfarandelagen. Genom ändringen anpassas ordalydelsen till den nya terminologin.

12 §

Ändringen av paragrafen är en konsekvens av vårt förslag att utvidga undantaget från skattetillägg vid frivillig rättelse. Se avsnitt 7.8.2 och författningskommentaren till 49 kap. 10 § 2 skatteförfarandelagen.

Skattetillägg ska enligt 49 kap. 10 § 2 skatteförfarandelagen inte tas ut om den uppgiftsskyldige på eget initiativ har rättat den oriktiga uppgiften. Kännedom om Skatteverkets generella kontrollaktioner ska i fortsättningen inte beaktas vid bedömningen. Om den uppgiftsskyldige agerar på grund av kännedom om Skatteverkets generella kontrollaktioner, anses rättelsen gjord på den uppgiftsskyldiges initiativ. Är det däremot så att den uppgiftsskyldige har kännedom om att Skatteverket har beslutat om revision eller annan kontroll av honom eller henne som omfattar den aktuella frågan, kan en rättelse inte anses gjord på den uppgiftsskyldiges initiativ. Detsamma gäller en rättelse som görs efter att den uppgiftsskyldige av annan anledning har skäl att tro att

Skatteverket har uppmärksammat den oriktiga uppgiften i det enskilda fallet.

Sambanden mellan de straffrättsliga och administrativa sanktionssystemen gör att förutsättningarna för att frivilligt rätta en oriktig uppgift utan att riskera sanktioner bör vara desamma. Förevarande paragraf bör därför utformas på samma sätt som bestämmelsen i 49 kap.10 § 2 skatteförfarandelagen. Kännedom om generella kontrollaktioner ska alltså i fortsättningen inte hindra en frivillig rättelse. När det gäller frågan om rättelser som görs i andra situationer ska anses ha skett på eget initiativ får praxis och förarbeten till bestämmelserna om frivillig rättelse även i fortsättningen vara vägledande för bedömningen (se t.ex. NJA 1974 s. 26, NJA 2003 s. 499 och prop. 1971:10, s. 261). Ändringen påverkar givetvis inte nivån på det beviskrav som åklagaren har att fullgöra (NJA 2004 s. 692).

Övergångsbestämmelser

Punkten 1

Lagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2011 och tillämpas på brott som begås efter utgången av 2010. Äldre föreskrifter ska alltså fortfarande gälla för brott som begåtts före ikraftträdandet.

Punkten 2

Det ökade utrymmet för ansvarsbefrielse bör få genomslag direkt. Den nya lydelsen av 12 § ska därför tillämpas på åtgärder som vidtas från ikraftträdandet och det oavsett när brottet begicks.

1.5 Förslaget till lag om ändring i förvaltningsprocesslagen (1971:291)

34 §

Enligt *första stycket* 9 får beslut i fråga om förlängning av tidsfrist enligt 7 § första stycket lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter (betalningssäkringslagen) överklagas särskilt. Den punkten lades till 1990 (prop. 1989/90:3, s. 50).

Betalningssäkringslagen upphör att gälla vid utgången av 2010 och bestämmelserna ska i stället ges i den nya skatteförfarandelagen, som ska gälla för nästan alla skatter och vissa särskilt angivna avgifter, som t.ex. avgifter enligt socialavgiftslagen (2000:980).

Bestämmelser om beslut om förlängning av tidsfrist i mål om betalningssäkring kommer i fortsättningen att finnas 46 kap. 10 § andra stycket skatteförfarandelagen.

Övriga undantag i förevarande paragraf avser beslut som det kan bli aktuellt att fatta i alla olika slags förvaltningsmål. Beslut om förlängning av tidsfrist enligt 46 kap. 10 § skatteförfarandelagen är det dock bara aktuellt att fatta i mål om betalningssäkring. Bestämmelsen i första stycket 9 ändras därför inte utan flyttas i stället över till 67 kap. 27 § 1 skatteförfarandelagen.

Övergångsbestämmelsen

Av punkten 14 av övergångsbestämmelserna till skatteförfarandelagen framgår att betalningssäkringslagen fortfarande ska gälla för betalningssäkring som avser beskattningsår, redovisningsperioder och skattepliktiga händelser som avslutats respektive inträffat före den tidpunkt då skatteförfarandelagen ska tillämpas för första gången. Den upphävda lagen gäller också fortfarande för skatter, tullar och avgifter som inte ska tas ut enligt skatteförfarandelagen och som avser redovisningsperioder eller skattepliktiga händelser som har avslutats eller inträffat före utgången av 2010.

Genom den övergångsbestämmelse som nu föreslås kommer den äldre lydelsen av förevarande paragraf alltjämt att gälla för beslut om förlängning av betalningsfrist som meddelas enligt den upphävda betalningssäkringslagen.

1.6 Förslaget till lag om ändring i fastighetstaxeringslagen (1979:1152)

17 kap.

3–3 b §§

Taxeringslagen (1990:234, TL) ska upphävas och ersättas med bestämmelser i skatteförfarandelagen. Skattenämnderna avskaffas och besluten ska i stället fattas av en särskilt kvalificerad beslutsfattare (avsnitt 9.2.5). Dagens bestämmelser om skattenämnd i 2 kap. 1 och 3–7 §§ samt 7 kap. 5–7 §§ TL slopas alltså.

Förfarandet för fastighetstaxeringen ingår inte i utredningens uppdrag och utredningens förslag omfattar därför inte användandet av skattenämnd vid fastighetstaxeringen. Inom fastighetstaxeringsförfarandet kommer det alltså även i fortsättningen att finnas skattenämnder.

Hänvisningen i 3 § till skattenämnd enligt taxeringslagen ersätts därför med självständiga bestämmelser.

I 3 § sägs att det ska finnas en skattenämnd vid varje skattekontor och att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får besluta att en skattenämnd ska bestå av flera avdelningar. Bestämmelserna om skattenämnd ska i så fall även gälla avdelning. Dessa bestämmelser ersätter 2 kap. 1 och 3 §§ TL.

De nya bestämmelserna i 3 a–3 b ersätter 2 kap. 4–7 §§ och 7 kap. 5–8 §§ TL.

7 §

Enligt 1 § lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt m.m. (ersättningslagen) gäller lagen ärenden och mål om taxering av fastighet. Ersättningslagen upphävs när skatteförfarandelagen träder i kraft och bestämmelser om ersättning kommer i fortsättningen att ges i den lagen. Skatteförfarandelagen gäller inte för fastighetstaxering och för att bibehålla dagens ordning tas här in en hänvisning till bestämmelserna i skatteförfarandelagen.

18 kap.

Upphävandet av 13 §

I 3 kap. 16 § TL, dit förevarande paragraf hänvisar, finns bestämmelser om myndigheters skyldighet att lämna uppgifter till Skatteverket.

Syftet är att sekretess hos den andra myndigheten – bortsett från de fall som anges i 3 kap. 16 § i andra och tredje styckena TL – inte ska hindra att uppgiften lämnas ut till Skatteverket. Det rör sig om sådana sekretessbrytande bestämmelser som avses i 14 kap. 1 § sekretesslagen (1980:100). I den nya offentlighets- och sekretesslagen finns bestämmelsen i 10 kap. 28 § (prop. 2008/09:150).

Av nämnda bestämmelse i sekretesslagen följer att en sekretessbrytande bestämmelse kan ges i lag eller förordning. Om en sekretessbrytande bestämmelse ges i lag eller förordning påverkar inte sekretesskyddet hos den myndighet som tar emot uppgifterna. Detta innebär att uppgifter som Skatteverket hämtar in från andra myndigheter kommer att omfattas av absolut sekretess hos verket och det oavsett sekretesskyddet för uppgifterna hos den myndighet som lämnar uppgifterna.

Trots att sekretessen regleras i lag finns det alltså inget hinder mot att meddela sekretessbrytande bestämmelser i förordning. Ett exempel på detta är förordningen (1980:995) om skyldighet för Försäkringskassan att lämna uppgifter till andra myndigheter. I vilka fall Skatteverket på begäran skall lämna ut uppgifter ur beskattningsdatabasen till andra myndigheter regleras också i förordning – förordningen (2001:588) om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet.

Föreskrifter om skatt ska dock enligt RF meddelas i lag. Till föreskrifter om skatt räknas inte bara de materiella reglerna utan också de regler som avser grunderna för taxerings- och uppborädsförfarandet (prop. 1973:90, s. 302).

De nu aktuella sekretessbrytande bestämmelserna kan dock knappast anses tillhöra grunderna för skatteförfarandet och innehållet i 3 kap. 16 § förs därför inte över till skatteförfarandelagen utan kommer i fortsättningen att ges i förordning. Se vidare kommentaren till 41 kap. skatteförfarandelagen.

Det nu sagda är skälet till att förevarande paragraf upphävs. Den bör ersättas med en hänvisning i fastighetstaxeringsförordningen (1993:1199) till motsvarande sekretessbrytande bestämmelser i skatteförfarandeförordningen.

46 §

Ändringen är föranledd av att skattebetalningslagen (1997:483, SBL) ska upphävas och ersättas av bestämmelser i skatteförfarandelagen.

I dag sägs i 1 kap. 2 § 2 SBL att lagen gäller vid bestämmande, debitering och betalning av förseningsavgift enligt fastighetstaxeringslagen. Någon motsvarande bestämmelse tas inte in i skatteförfarandelagen och behövs inte heller för att förseningsavgiften även i fortsättningen ska kunna hanteras inom skattekontosystemet.

Redan av förevarande paragraf följer nämligen att förseningsavgift enligt fastighetstaxeringslagen ska debiteras och betalas på samma sätt som förseningsavgift enligt skatteförfarandelagen. Det behöver därför inte även föreskrivas i skatteförfarandelagen.

Övergångsbestämmelserna

Ersättning för biträdeskostnader regleras fr.o.m. den 1 januari 2011 i skatteförfarandelagen. De nya bestämmelserna om ersättning i skatteförfarandelagen ska tillämpas första gången på kostnader i ärenden och mål som inleds efter utgången av 2010. Detsamma ska gälla hänvisningen i nya 17 kap. 7 §

Den upphävda ersättningslagen ska enligt punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser fortfarande gälla för kostnader i ärenden och mål som har inletts före utgången av 2010.

1.7 Förslaget till lag om ändring i lagen (1984:404) om stämpelskatt vid inskrivningsmyndigheter

3 a §

Den nya paragrafen införs för att lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter (betalningssäkringslagen) och lagen (1989:479) om ersättning i ärenden och mål om skatt, m.m. (ersättningslagen) upphävs när skatteförfarandelagen träder i kraft. De lagar som nu upphävs gäller i fråga om stämpelskatt men det gör inte skatteförfarandelagen. Här görs därför en hänvisning till bestämmelserna om ersättning för kostnader för biträde och betalningssäkring i 40 respektive 46 kap. skatteförfarandelagen.

Övergångsbestämmelser

Punkten 1

Lagen träder i kraft den 1 januari 2011 och tillämpas på förvärv och in-teckningar som hänför sig till tid efter utgången av 2010.

Betalningssäkringslagen upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. I punkt 14 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser sägs att betalningssäkringslagen fortfarande gäller för skattepliktiga händelser som har inträffat före utgången av 2010. Det innebär att betalningssäkring alltså gäller för skatt på förvärv och in-teckningar som hänför sig till tid före ikraftträdandet.

Punkten 2

Ersättning för biträdeskostnader regleras fr.o.m. den 1 januari 2011 i skatteförfarandelagen. De nya bestämmelserna om ersättning i skatteförfarandelagen ska tillämpas första gången på kostnader i ärenden och mål som inleds efter utgången av 2010. Detsamma ska gälla hänvisningen i nya 3 a § andra stycket till nämnda bestämmelser om ersättning.

Den upphävda ersättningslagen ska enligt punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser fortfarande gälla för kostnader i ärenden och mål som har inletts före utgången av 2010.

Om förvärvet eller in-teckningen hänför sig till tid före eller efter utgången av 2010 spelar alltså ingen roll utan avgörande för om den upphävda ersättningslagen eller nya 3 a § ska tillämpas är när

ärendet eller målet inleddes. Se vidare kommentaren till punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser.

1.8 Förslaget till lag om ändring i lagen (1990:676) om skatt på ränta på skogskontomedel m.m.

4 §

Lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m. (ersättningslagen) upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Bestämmelserna finns därefter i skatteförfarandelagen, som inte gäller för skatt enligt denna lag. För att ersättning för kostnader för biträde även fortsättningsvis ska kunna beviljas i ärenden och mål enligt förevarande lag hänvisas här till 40 kap. skatteförfarandelagen.

12 §

Ändringen är föranledd av att taxeringslagen (1990:324), TL) och lagen (1994:466) om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet (tvångsåtgärdslagen) upphävs och ersätts av bestämmelser i skatteförfarandelagen.

Vi föreslår i avsnitt 9.5 att vitesförelägganden ska få överklagas och skatteförfarandelagen innehåller därför inget överklagandeförbud. Eftersom inte heller den här lagen gör det kommer vitesföreläggande som beslutas med stöd av hänvisningen till 44 kap. 1 § skatteförfarandelagen att få överklagas.

14 §

Hänvisningen till 6 kap. 9 a § TL innebär att det allmänna ombudet även får föra talan till förmån för den skattskyldige.

Den förvaltningsrättsliga principen om att ett beslut ska ha gått parten emot för att denne ska få överklaga går inte att tillämpa på allmänna ombudets rätt att överklaga Skatteverkets beslut. Av själva syftet med funktionen allmänt ombud följer dock att det allmänna ombudet får överklaga alla Skatteverkets beslut.

Det behövs därför ingen bestämmelse om att allmänna ombudet får överklaga skatteverkets beslut till fördel för den som det gäller. Innehåller i 6 kap. 9 a TL och dess motsvarighet i skattebetalningslagen (1997:483), 22 kap. 8 §, flyttas därför inte över till skatteförfarandelagen. Av den anledningen utgår hänvisningen till 6 kap. 9 a § TL.

Däremot behövs det en bestämmelse om att allmänna ombudet får överklaga länsrättens och kammarrättens beslut till fördel för den som beslutet gäller. Den ges i 67 kap. 31 § och omfattas alltså av den nya hänvisningen i förevarande paragraf.

Upphävandet av 15 §

När skatteförfarandelagen träder i kraft upphävs lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter (betalningssäkringslagen). Eftersom skatteförfarandelagen inte gäller för skatt på ränta på skogskontomedel är den lagens bestämmelser om betalningssäkring inte direkt tillämpliga på förevarande skatt. Det krävs alltså inte längre ett undantag från bestämmelserna om betalningssäkring får att betalningssäkring inte ska få utan i stället krävs det en hänvisning för att betalningssäkring ska få ske. Undantaget i förevarande paragraf behövs alltså inte längre och paragrafen utgår därför.

*Övergångsbestämmelser**Punkten 1*

Lagen träder i kraft den 1 januari 2011 och tillämpas på ränta som gottskrivs efter utgången av 2010.

Tvångsåtgärdslagen upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. I punkt 17 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser sägs att tvångsåtgärdslagen fortfarande ska gälla för skattepliktiga händelser som har inträffat före utgången av 2010. Det innebär att nämnda tvångsåtgärdslagen alltjämt gäller vid kontroll av ränta som har gottskrivits före ikraftträdandet.

Punkten 2

Ersättning för biträdeskostnader regleras fr.o.m. den 1 januari 2011 i skatteförfarandelagen. De nya bestämmelserna om ersättning i skatteförfarandelagen ska tillämpas första gången på kostnader i ärenden och mål som inleds efter utgången av 2010. Detsamma ska gälla den nya hänvisningen i 4 § andra stycket till nämnda bestämmelser om ersättning.

Den upphävda ersättningslagen ska enligt punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser fortfarande gälla för kostnader i ärenden och mål som har inletts före utgången av 2010.

Om ränta gottskrivits före eller efter utgången av 2010 spelar alltså ingen roll utan avgörande för om den upphävda ersättningslagen eller de nya bestämmelserna i 4 § andra stycket ska tillämpas är när ärendet eller målet inleddes. Se vidare kommentaren till

punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser.

1.9 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:586) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta

Särskild inkomstskatt ska tas ut enligt skatteförfarandelagen

Den som är bosatt utomlands och har inkomst av tjänst från Sverige ska beskattas enligt lagen (1991:586) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta (SINK). Med bosatt utomlands avses en fysisk person som är begränsat skattskyldig enligt inkomstskattelagen. Den särskilda inkomstskatten tas ut med 25 procent och är en definitiv källskatt. Skatten betalas i de flesta fall genom att den som betalar ut ersättningen gör skatteavdrag.

Fram till utgången av 2004 gällde skattebetalningslagen (1997:483, SBL) vid redovisning och betalning av skatt enligt lagen om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta. Detta framgick av en uttrycklig bestämmelse i SBL, nämligen 1 kap. 1 b § (1 kap. 2 § före den 1 januari 2003). I förarbetena till bestämmelsen uttalade regeringen att med redovisning och betalning av skatt (10–23 kap. SBL) avsågs uppbördsbestämmelserna i mer inskränkt mening (prop. 1996/97:100 del 1 s. 516 och 517).

Genom lagstiftning 2005 upphävdes dock 1 kap. 1 b § SBL och ersattes av hänvisningar i 21 § SINK till merparten av de bestämmelser som finns i 10–23 kap. SBL (prop. 2004/05:19 s. 21, 22, 64 och 65). Motivet för ändringen var att det inte längre skulle råda några tveksamheter om vilka bestämmelser i SBL som gällde i fråga om SINK.

I samband med att bestämmelserna om förfarandet för den särskilda inkomstskatten flyttades från skattebetalningslagen till 21 § SINK föreskrevs i 11 kap. 1 § andra stycket 7 SBL att beslut om betalningsskyldighet för särskild inkomstskatt enligt SINK ska anses som beskattningsbeslut. I förarbetena sägs att punkten infördes med anledning av den generella hänvisningen i 21 § SINK (prop. 2004/05:19, s. 66).

I dag är alltså inte förfarandet i skattebetalningslagen direkt tillämpligt på den särskilda inkomstskatten. Hänvisning i 21 § SINK till skattebetalningslagens bestämmelser om skyldighet att lämna deklaration, beskattningsbeslut, utredning i skatteärenden, särskilda avgifter, inbetalning av skatt, anstånd med inbetalning av skatt, ränta, indrivning, omprövning och överklagande innebär dock att i praktiken tas den särskilda inkomstskatten ut enligt förfarandet i skattebetalningslagen.

Här bör också nämnas att trots att SINK hänvisar till skattebetalningslagens bestämmelser om deklarationsskyldighet sägs i 10 kap. 9 § 2 SBL att den som har betalat ut sådan ersättning som skatteavdrag ska göras från enligt SINK är skyldig att lämna skattedeklaration. Redovisningsskyldigheten följer alltså direkt av skattebetalningslagen.

Hänvisningen i 21 § SINK omfattar inte skattebetalningslagens kapitel (4–9) om preliminär skatt och beräkning av arbetsgivaravgifter. Genom en hänvisning i 9 § SINK till 5 och 8 kap. SBL klargörs dock att om en utbetalare inte ska göra skatteavdrag för särskild inkomstskatt gäller bestämmelserna om skatteavdrag i skattebetalningslagen. Av 9 § SINK framgår även att vid beräkningen av underlaget för skatteavdrag ska förmåner värderas enligt 8 kap. 14–17 §§.

Vidare hänvisar inte 21 § SINK till skattebetalningslagens bestämmelser om ansvar för skatt och återbetalning av skatt (12 och 18 kap.). Skälet till det är att SINK har egna bestämmelser om ansvar för skatt och återbetalning av skatt (prop. 2004/05:19, s. 54). Bestämmelserna om återbetalning i SINK innehåller dock hänvisningar till några av skattebetalningslagens bestämmelser om återbetalning.

Skälet till att lagstiftningstekniken med hänvisningar valdes var att det var oklart vad som avsågs med att skattebetalningslagen gäller vid *redovisning och betalning* av särskild inkomstskatt för utomlands bosatta. Det som ansågs tveksamt var om ordalydelsen ”redovisning och betalning” omfattade skattebetalningslagens bestämmelser om omprövning och efterbeskattning (prop. 2004/05:19, s. 53).

Skatteförfarandelagen ska gälla för skatt med vissa undantag, som t.ex. vägtrafikskatt. Tillämpningsområdet anges genom att de skatter som ska undantas räknas upp. Om SINK inte undantas kommer alltså skatteförfarandelagen att gälla vid uttag av särskild inkomstskatt. En sådan reglering skapar inga oklarheter om huruvida bestämmelserna om omprövning och efterbeskattning i skatteförfarandelagen gäller för beslut om särskild inkomstskatt.

Med hänsyn till det nu sagda och till att det inte förefaller finnas några problem med att låta skatteförfarandelagen gälla för särskild inkomstskatt för utomlands bosatta undantas inte SINK från skatteförfarandelagens tillämpningsområde.

Eftersom skatteförfarandelagen innehåller bestämmelser om skatteavdrag och ansvar för skatt när skatteavdrag inte har gjorts

förs motsvarande bestämmelser i SINK över till skatteförfarandelagen. Regelverken hänger nämligen ihop och det finns därför fördelar med att regleringen ges i en lag i stället för två.

Beslut om skatt för en fysisk person ska redovisas och betalas enligt bestämmelser för att ta ut skatt enligt SINK ska i fortsättningen fattas enligt skatteförfarandelagen.

I likhet med i dag ska den skattskyldige redovisa och betala skatten om utbetalaren är hemmahörande i utlandet. Redovisningen och betalningen ska regleras i skatteförfarandelagen. Bestämmelsen i 17 § SINK ersätts därför av bestämmelser i 26 kap. skatteförfarandelagen om att den som själv ska betala särskild inkomstskatt ska lämna en särskild inkomstskattedeklaration.

Bestämmelsen i 10 kap. 9 § SBL om att den som är skyldig att göra skatteavdrag för särskild inkomstskatt ska lämna skattedeklaration finns i 26 kap. 3 § skatteförfarandelagen.

Slutligen förs bestämmelserna om återbetalning över till skatteförfarandelagen.

Genom de ändringar som nu föreslås blir SINK en renodlat materiell lag, dvs. den kommer enbart att innehålla bestämmelser om vem som är skattskyldig, vilka inkomster som är skattepliktiga och skattesatsen.

2 §

Förfarandet för uttag av särskild inkomstskatt regleras i dag genom hänvisningar till skattebetalningslagen. Skattebetalningslagen ska dock upphävas och ersättas av bestämmelser i skatteförfarandelagen. Särskild inkomstskatt ska i fortsättningen tas ut enligt skatteförfarandelagen. Skatteförfarandelagen kommer till skillnad från skattebetalningslagen att vara direkt tillämplig på särskild inkomstskatt för utomlands bosatta.

I dag sägs att termer och uttryck som används i skattebetalningslagen har samma betydelse och tillämpningsområde i denna lag, om inte annat anges eller framgår av sammanhanget. Termen beskattningsår används i dag i 21 §. De ändringar som nu görs innebär dock att termen inte längre kommer att användas här. Vad som avses med beskattningsår behöver därför inte anges i förevarande paragraf. I stället anges i 3 kap. 4 § skatteförfarandelagen att med beskattningsår avses det kalenderår då ersättningen betalas ut.

Enligt 1 kap. 6 § första stycket SBL avses med arbetsgivare den som betalar ut ersättning för arbete. Den definitionen förs inte

över till skatteförfarandelagen. Eftersom termen arbetsgivare används i 5 kap. första stycket 12 samt 6 § första stycket 1 och 2 ges definitionen här.

Med hänsyn till det nu sagda och till att det inte finns något behov av att ange att termer och uttryck som används i skatteförfarandelagen har samma betydelse i den här lagen ersätts inte den bestämmelse som i dag hänvisar till termer och uttryck i skattebetalningslagen.

Upphävandet av 8 §

Den särskilda inkomstskatten ska i fortsättningen tas ut enligt skatteförfarandelagen. Skatteverket beslutar enligt 13 kap. 2 § skatteförfarandelagen om skatt för en fysisk person ska betalas och redovisas enligt bestämmelserna om särskild inkomstskatteredovisning. I beslutet ska anges om skatteavdrag ska göras för särskild inkomstskatt. Beslut om särskild inkomstskatteredovisning ligger alltså till grund för hur skatten ska redovisas och betalas och ersätter i det avseendet beslut enligt förevarande paragraf.

Upphävandet av 9 §

Bestämmelserna i 9 § *första stycket* om när en utbetalare ska göra skatteavdrag för särskild inkomstskatt (SINK-skatteavdrag) flyttas till 13 kap. 3 § skatteförfarandelagen.

I 9 § *andra stycket* anges genom en hänvisning till skattebetalningslagen hur förmåner ska värderas vid beräkningen av underlaget för skatteavdrag för särskild inkomstskatt. En motsvarande bestämmelse finns i 13 kap. 4 § 3 skatteförfarandelagen.

I fall där förmånernas andel av en ersättning är så stor att den kontanta ersättningen inte räcker för att betala skatten på hela den skattepliktiga ersättningen, ska enligt 9 § *tredjes tycket* utbetalaren betala skillnaden mellan den skatt som borde ha dragits av och den som har dragits av. Bestämmelsen fanns med i den ursprungliga lydelsen av SINK och har aldrig ändrats (prop. 1990/91:107, s. 37).

Ursprungligen gällde att den som betalade ut skattepliktig ersättning var ansvarig för betalningen av särskild inkomstskatt. Den skattskyldig var endast betalningsskyldig om utbetalaren var hemmahörande i utlandet (prop. 1990/91:107, s. 36). Denna ursprungliga fördelning av betalningsskyldigheten är sannolikt skälet till en svensk utbetalare är skyldig att betala skatt som avdrag

inte har kunnat göras för på grund av att den kontanta ersättningen var för låg.

Betalningsskyldigheten för skattskyldiga utvidgades 2005 till att även omfatta ersättningar från svenska utbetalare. Som förutsättning för betalningsskyldigheten gäller att utbetalaren inte har gjort skatteavdrag eller inte har varit skyldig att göra skatteavdrag (prop. 2004/05:119, s. 51 och 52). Utbetalares betalningsskyldighet för skatteavdrag som inte har kunnat göras på grund av för låg kontant ersättning lämnades oförändrad.

I 13 kap. 3 § skatteförfarandelagen anges under vilka förutsättningar en svensk utbetalare ska göra skatteavdrag för särskild inkomstskatt i stället för preliminär skatt. Som sägs i kommentaren till den paragrafen på verkar inte utbetalarens skyldighet att göra skatteavdrag och ansvar när något skatteavdrag inte görs mottagarens skattskyldighet. Mottagaren har nämligen i egenskap av skattskyldig alltid ett ansvar för att skatten betalas. En annan sak är att om utbetalaren gör ett korrekt skatteavdrag behöver mottagaren aldrig betala in någon skatt.

Det innebär att i fall där skatteavdrag inte kan göras är det den skattskyldige som är skyldig att betala skatten. Detsamma gäller om utbetalaren inte gör något skatteavdrag, låt vara att i sådana fall är även utbetalaren skyldig att betala skattskyldig.

Mot bakgrund av det nu sagda är det inte längre nödvändigt att utbetalaren är ansvarig för betalningen av skatt när ett fullt skatteavdrag inte kan göras på grund av att den kontanta ersättningen är för låg. Med hänsyn härtill och till att det är rimligare att den skattskyldige betalar skatten i sådana fall slopas bestämmelsen i 9 § tredje stycket. Någon motsvarighet till den tas alltså inte in i skattebetalningslagen.

Upphävandet av 9 a och 9 c §§

Särskild inkomstskatt ska tas ut enligt skatteförfarandelagen. I 59 kap. 2–6 §§ skatteförfarandelagen finns bestämmelser om ansvar för skatt när skatteavdrag inte har gjorts. Bestämmelserna reglerar inte enbart ansvaret utan även en utbetalares regressrätt och när ett beslut om ansvar senast ska meddelas. Dessutom finns det en bestämmelse om att skatten får uppskattas till vad som är skäligt. I 59 kap. skatteförfarandelagen finns även gemensamma bestämmelser om indrivning och preskription.

Enligt 62 kap. 8 § skatteförfarandelagen ska skatt som ska betalas enligt ett beslut om ansvar betalas senast den förfallodag

som infaller närmast efter det att 30 dagar har gått från beslutsdagen.

Om Skatteverket har beslutat att en fysisk person ska betala särskild inkomstskatt ska den som här i landet betalar ut ersättning till personen göra SINK-skatteavdrag. Detta gäller dock bara om utbetalaren känner till att Skatteverket beslutat att mottagaren ska betala särskild inkomstskatt (13 kap. 3 § skatteförfarandelagen). Gör utbetalaren inte det ska preliminärskatteavdrag göras på vanligt sätt.

Ansvar för utbetalare som inte gör skatteavdrag regleras i dag i två olika lagar, nämligen dels i 9 a § förevarande lag, dels i 12 kap. 1 § SBL. Avgörande för vilken lag som är tillämplig är om ersättningen ska beskattas enligt SINK eller inkomstskattelagen. Om skatteavdrag inte har gjorts från en ersättning som ska beskattas enligt SINK ska också ansvaret beslutas enligt SINK. Det gäller oavsett om utbetalaren var skyldig att göra SINK-skatteavdrag eller preliminärskatteavdrag. Som redan nämnts ska ju preliminärskatteavdrag göras på vanligt sätt om utbetalaren inte känner till att Skatteverket har beslutat att mottagaren ska beskattas enligt SINK.

Bestämmelserna om ansvar för skatt när skatteavdrag inte har gjorts hänger ihop på ett sätt som gör att det finns fördelar med att reglera ansvaret i en lag. Dessutom är det lämpligt att bestämmelserna är gemensamma i fråga om skönsmässiga beslut, regress, preskription, betalning m.m. Bestämmelserna om ansvar för skatt i 9 a § ersätts därför av bestämmelser i skatteförfarandelagen, närmare bestämt 59 kap. 2–6, 29 och 30.

Enligt 9 c §, som är från 2005 och aldrig har ändrats, får betalningsskyldighet för den som ska betala någon annans skatt efterges, om det finns särskild skäl (prop. 2004/05:19, s. 51 och 52). Någon sådan befrielsemöjlighet finns inte i skattebetalningslagen för utbetalare som åläggs ansvar för mottagarens skatt på grund av att skatteavdrag inte har gjorts och kommer inte heller att finnas i skatteförfarandelagen. Det är inte rimligt att möjligheterna att få befrielse är olika beroende på enligt vilken lag ersättningen ska beskattas. Bestämmelsen om befrielse i 9 c § slopas därför.

Däremot finns det en bestämmelse om befrielse i 59 kap. 1 § skatteförfarandelagen som bl.a. omfattar betalningsskyldighet för den som inte har gjort skatteavdrag. För befrielse enligt den paragrafen krävs dock synnerliga skäl.

Upphävandet av 9 b §

Bestämmelserna om när särskild inkomstskatt ska betalas genom att utbetalaren gör skatteavdrag ska i fortsättningen finnas i skatteförfarandelagen. I vilka fall den skattskyldige ska redovisa och betala skatten sägs 13 kap. 5 § nämnda lag.

Upphävandet av 10 och 12–14 §§

Regleringen av när särskild inkomstskatt ska betalas genom skatteavdrag ska i fortsättningen ges i 13 kap. skatteförfarandelagen. Dit flyttas också bestämmelsen i 10 § om att den som ska vidkännas skatteavdraget genast ska informera utbetalaren om att särskild inkomstskatt ska betalas på ersättningen och bestämmelsen i 12 § första stycket om att utbetalaren vid varje utbetalningstillfälle ska informera mottagaren om skatteavdragets belopp.

I 12 § andra stycket sägs att om ersättningen betalas ut i utländsk valuta ska skatteavdragets belopp anges i den utländska valutan. Av 12 a § följer att om beloppet angetts i utländsk valuta ska skatteavdraget räknas om till svenska kronor enligt valutakursen vid utbetalningstillfället. Bestämmelsen i 12 § har ändrats tre gånger (prop. 1992/93:96, s. 48, prop. 1996/97:100, s. 655, prop. 1999/2000:23, s. 251). Innehållet i 12 a § är från 2000 och har aldrig ändrats (prop. 1999/2000:23, s. 251).

Bestämmelser om att uppgift om skatteavdrag i vissa fall ska anges i utländsk valuta finns även i 5 kap. 12 § och 8 kap. 30 § SBL. I kommentaren till 10 kap. 18 § skatteförfarandelagen görs bedömningen att bestämmelserna är verkställighetsföreskrifter och de förs därför inte över till skatteförfarandelagen. I linje därmed förs inte heller nu aktuella bestämmelser över till skatteförfarandelagen utan de kommer i likhet med dagens motsvarigheter i skattebetalningslagen att ges i förordning.

Enligt 13 §, som har behållit sin ursprungliga lydelse, ska beskattningsmyndigheten övervaka att den som är ansvarig för betalningen av särskild inkomstskatt fullgör sina skyldigheter. Dessutom ska beskattningsmyndigheten på begäran lämna besked i frågor, som angår skyldigheten att verkställa skatteavdrag, beräkandet av sådant avdrag eller tillämpningen i övrigt av bestämmelserna i 9–12 §§ (prop. 1990/91:107, s. 38). I förarbetena sägs bara att skyldigheterna motsvarar de skyldigheter som dåvarande skattemyndigheter hade enligt 44 § uppbördslagen (1953:272, UBL).

Uppbördslagen upphävdes i samband med skattekontoreformen. Bestämmelsen i 44 § UBL fördes aldrig över till skattebetalningslagen. Något skäl till det ges inte i förarbetena (prop. 1996/97:100). Det är dock rimligt att anta att det berodde på att det inte behövs lagstöd för att Skatteverket ska få lämna besked i tillämpningsfrågor och att det framgår av andra bestämmelser att Skatteverket ansvarar för kontrollen av att skatteavdrag görs. Bestämmelserna i 13 § slopas därför, dvs. de förs inte över till skatteförfarandelagen.

Enligt 14 § första stycket får Skatteverket besluta att skatteavdrag inte behöver göras om den skattskyldige är hemmahörande i en stat som Sverige har ingått skatteavtal med och avdrag för skatt på grund av arbetet här görs i den stat där den skattskyldige är hemmahörande. Denna bestämmelse om befrielse flyttas till 13 kap. 4 §.

Om Skatteverket beslutar om undantag från skyldigheten att göra skatteavdrag får regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer enligt 14 § andra stycket besluta att redan gjorda skatteavdrag ska överföras till den andra staten för att tillgodoräknas den skattskyldige där. Överföring får i fortsättningen beslutas enligt 64 kap. 7 § skatteförfarandelagen.

Upphävandet av 17 §

Särskild inkomstskatt för utomlands bosatta ska i fortsättningen tas ut enligt skatteförfarandelagen. Förevarande paragraf som reglerar hur särskild inkomstskatt, som ska betalas av den skattskyldige, ska redovisas och betalas ersätts därför av bestämmelser i skatteförfarandelagen. Av 26 kap. 3 § 6 och 10 § skatteförfarandelagen följer att den som är skattskyldig enligt den här lagen och som ska redovisa skatten ska lämna en särskild inkomstskatte-deklaration. Enligt 26 kap. 37 § ska deklarationen ha kommit in till Skatteverket senast den 12 i månaden efter den månad då inkomsten kom den skattskyldige till del, med undantag för månaderna januari och augusti då deklarationen i stället ska ha kommit in senast den 17. Av 62 kap. 3 § följer att skatten ska vara betalad senast på deklarationsdagen.

20 §

I stället för bestämmelser om återbetalning lämnas en upplysning om att bestämmelser om förfarandet för uttag av skatt finns i skatteförfarandelagen.

Bestämmelserna om återbetalning ersätts av 54 kap. 3 och 4 §§ skatteförfarandelagen.

Upphävandet av 21 §

Paragrafen behövs inte längre eftersom skattebetalningslagen ska upphävas och särskild inkomstskatt i fortsättningen ska tas ut enligt skatteförfarandelagen dit skattebetalningslagens bestämmelser flyttas. En upplysning om att skatten tas ut enligt bestämmelserna i skatteförfarandelagen finns i 20 §.

1.10 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:591) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl.

2 a §

Lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m. (ersättningslagen) upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Bestämmelserna finns därefter i skatteförfarandelagen, som inte gäller för skatt och avgift enligt denna lag. För att ersättning även fortsättningsvis ska kunna beviljas i ärenden och mål enligt förevarande lag hänvisas här till 40 kap. skatteförfarandelagen.

12 §

I nuvarande lydelse av andra stycket finns en hänvisning till bestämmelser om beräkning av förmånsvärdet i 8 kap. 14–17 §§ skattebetalningslagen (1997:483, SBL). Skattebetalningslagen upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Hänvisningarna i förevarande paragraf ändras därför till motsvarande reglering i skatteförfarandelagen. Bestämmelserna i 8 kap. 14 § första och andra styckena SBL slopas emellertid och förs alltså inte över till skatteförfarandelagen.

20 §

Ändringen är föranledd av att skattebetalningslagen upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft.

Upphävandet av 22 §

I 23 § finns en hänvisning till bestämmelserna om överklagande i 67 kap. skatteförfarandelagen. Dessa bestämmelser ersätter bestämmelserna om överklagande i 6 kap. taxeringslagen (1990:324).

Termen taxeringsår används inte i skatteförfarandelagen. I 23 § andra stycket sägs dock vad som om avses med beskattningsår vid tillämpningen av bestämmelserna i skatteförfarandelagen.

Det nu sagda är skälen till att förevarande paragraf, som hänvisar till 6 kap. TL och anger vad som då ska avses med taxeringsår, upphävs.

23 §

Ändringen är föranledd av att skattebetalningslagen och lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter (LSK)

upphävas och ersätts av bestämmelser i skatteförfarandelagen. Nuvarande hänvisningar till skattebetalningslagen och LSK ersätts därför med hänvisningar till motsvarande bestämmelser i skatteförfarandelagen.

Bestämmelser om bevissäkring och betalningssäkring finns i dag i lagen (1994:466) om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet (tvångsåtgärdslagen) respektive lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter (betalningssäkringslagen). Dessa lagar upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Bestämmelser om bevissäkring och betalningssäkring finns därefter i skatteförfarandelagen, som inte gäller för skatt och avgift enligt denna lag. För att dessa åtgärder även fortsättningsvis ska gälla i fråga om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl. hänvisas här till 45 och 46 kap. skatteförfarandelagen.

Termerna arbetsgivare och taxeringsår används inte i skatteförfarandelagen. I stället för arbetsgivare används ”den som betalar ut ersättning”, ”utbetalare” eller ”utgivare”. Det behövs därför inte någon bestämmelse om vad som ska avses med arbetsgivare vid tillämpningen av *första stycket*. Däremot sägs vad som ska avses med beskattningsår vid tillämpningen av skatteförfarandelagens bestämmelser. I likhet med i dag anges också att med skattedeklaration avses redovisning enligt 14 §.

Övergångsbestämmelser

Punkten 1

Lagen träder i kraft den 1 januari 2011 och tillämpas på inkomst som uppstår efter utgången av 2010.

Betalningssäkringslagen och tvångsåtgärdslagen upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. I punkterna 14 och 17 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser sägs att nämnda lagar fortfarande ska gälla för skattepliktiga händelser som har inträffat före utgången av 2010. Det innebär att nämnda lagar alltså gäller i fråga om inkomst som har uppburits före ikraftträdandet.

Punkten 2

Ersättning för biträdeskostnader regleras fr.o.m. den 1 januari 2011 i skatteförfarandelagen. De nya bestämmelserna om ersättning i skatteförfarandelagen ska tillämpas första gången på kostnader i ärenden och mål som inleds efter utgången av 2010. Detsamma ska gälla hänvisningen i nya 2 a § nämnda bestämmelser om ersättning.

Den upphävda ersättningslagen ska enligt punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser fortfarande gälla för kostnader i ärenden och mål som har inletts före utgången av 2010.

Om inkomsten har uppburits före eller efter utgången av 2010 spelar alltså ingen roll utan avgörande för om den upphävda ersättningslagen eller den nya 2 a § ska tillämpas är när ärendet eller målet inleddes. Se vidare kommentaren till punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser.

Punkten 3

Skatteförfarandelagens bestämmelser om anstånd med betalning av skatter och avgifter är något generösare än skattebetalningslagens bestämmelser och bör få genomslag direkt. Det uppnås genom förevarande punkt. Ansökningar om anstånd som görs från ikraftträdandet ska alltså utan undantag bedömas enligt de nya och något generösare bestämmelserna i 23 § och det oavsett om ansökan avser skatt på en inkomst som har uppburits före ikraftträdandet.

Punkten 4

Av punkten 1 framgår att äldre föreskrifter fortfarande ska gälla för inkomst som har uppburits före ikraftträdandet. Det innebär inte enbart att skatten eller avgiften ska redovisas och betalas enligt äldre bestämmelser utan även att skattetillägg avseende sådana inkomster ska följa äldre regler.

För att de lindringar av sanktionssystemet som föreslås ska få genomslag så snart som möjligt sägs här att vissa av hänvisningarna till skatteförfarandelagens bestämmelser om skattetillägg ska börja tillämpas tidigare än vad som följer av punkten 1. Det gäller undantaget från skattetillägg för oriktig uppgift som kan rättas med ledning av normalt tillgängligt kontrollmaterial (49 kap. 10 § 1), beaktande av normalt tillgängligt kontrollmaterial vid beräkning av skattetillägg som tas ut för att deklaration inte lämnats (49 kap.

15 § första stycket 2 b) och möjligheten till delvis befrielse på annat sätt än till hälften eller en fjärdedel (51 kap. 1 §).

Se vidare kommentaren till punkten 10 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.

Punkten 5

För att rätten att överklaga vitesförelägganden ska få genomslag direkt sägs här att den nya lydelsen av 23 § ska tillämpas på vitesförelägganden som meddelas efter utgången av 2010. Sådana vitesförelägganden för alltså överklagas även om de skulle avse en inkomst som har uppburits före ikraftträdandet.

1.11 Förslaget till lag om ändring i mervärdesskattelagen (1994:200)

7 kap.

4 §

Skattebetalningslagen (1997:483, SBL) upphävs när skatteförfarandelagen träder i kraft. Bestämmelserna i 9 kap. 2 § SBL förs dock inte över till skatteförfarandelagen utan till socialavgiftslagen (2000:980), närmare bestämt till 2 kap. 10 a–10 c §§. Det är bakgrunden till den ändring som nu görs. Se vidare kommentaren till förslaget till lag om ändring i socialavgiftslagen.

11 kap.

12 och 13 §§

Innehållet i paragraferna kommer från 14 kap. 2 a och 2 b §§ SBL. Bestämmelserna infördes 2004 för att genomföra delar av rådets direktiv 2001/115/EG om ändring av direktiv 77/388/EEG (prop. 2003/04:26, s. 125). Bestämmelserna har aldrig ändrats.

Paragraferna innehåller bestämmelser om bevarande av sådana fakturor som ska utfärdas enligt förevarande kapitel. Eftersom skattebetalningslagen ska upphävas placeras bestämmelserna här i stället för i den nya skatteförfarandelagen.

13 kap.

15 a och 23 a §§

I 1 kap. 7 § SBL, som förevarande paragrafer hänvisar till, sägs att uppgifter om belopp ska anges i svenska kronor. Bestämmelser om att uppgifter om belopp ska anges i svenska kronor kommer i fortsättningen att ges som verkställighetsföreskrifter. Se kommentaren till 10 kap. 18 § skatteförfarandelagen.

27 §

Andra stycket slopas. Skälet till det är att det följer av 26 kap. 8 § första stycket skatteförfarandelagen att den som är betalningsskyldig bara på grund av felaktig debiterad mervärdesskatt enligt 1 kap. 2 e § ska redovisa betalningen i en särskild skattedeklaration. Något skäl att säga det även här finns inte utan det är tvärtom bara förvirrande varför *andra stycket* utgår.

19 kap.**12 §**

I paragrafen anges att en ansökan om återbetalning enligt 10 kap. 9–13 §§ ska göras i den form som föreskrivs i 10 kap. 17 eller 31 § SBL. Denna hänvisning ändras eftersom skattebetalningslagen upphävs och ersätts med bestämmelser i skatteförfarandelagen.

Möjligheten att redovisa mervärdesskatt i självdeklaration slopas i samband med att bestämmelserna om redovisning av mervärdesskatt förs över till skatteförfarandelagen (avsnitt 5.3.4).

Ansökan om återbetalning av mervärdesskatt ska även i fortsättningen göras i en skattedeklaration och för att uppnå det hänvisas här till 26 kap. skatteförfarandelagen där bestämmelserna om redovisning av mervärdesskatt i skattedeklaration finns.

Upphävandet av 13 §

I samband med att bestämmelserna om redovisning av mervärdesskatt i 10 kap. skattebetalningslagen förs över till skatteförfarandelagen slopas möjligheten att redovisa mervärdesskatt i självdeklaration (avsnitt 5.3.4). I fortsättningen ska alltså mervärdesskatt utan undantag redovisas i en skattedeklaration.

Bestämmelserna om skattedeklaration och redovisningsperioder finns i 26 kap. skatteförfarandelagen. Av 26 kap. 12 § framgår att de som i dag redovisar i självdeklaration i fortsättningen ska redovisa i skattedeklaration för beskattningsår. Enligt 26 kap. 14 § ska Skatteverket om det finns särskilda skäl besluta att redovisningsperioden i stället ska vara ett kalenderkvartal eller en kalendermånad.

Under vilka förutsättningar Skatteverket ska få besluta om en annan redovisningsperiod än den som följer av 26 kap. 12 § bör regleras uttömmande i skatteförfarandelagen.

Mot bakgrund av det nu sagda upphävs förevarande paragraf.

Övriga ändringar

Övriga ändringar är en följd av att skattebetalningslagen upphävs och ersätts av bestämmelser i skatteförfarandelagen och lagen om redovisning, betalning och kontroll av mervärdesskatt för elektroniska tjänster.

Övergångsbestämmelser

Skatteförfarandelagen ska när det gäller mervärdesskatt tillämpas första gången på skatt som avser redovisningsperioder som börjar den 1 januari 2011 eller, om redovisningsperioden är ett brutet räkenskapsår, den redovisningsperiod som börjar närmast efter nämnda datum. Om skatten ska betalas för skattepliktiga händelser tillämpas lagen första gången på händelser som inträffar efter utgången av 2010.

Skattebetalningslagen upphör att gälla vid utgången av 2010 men ska enligt punkten 18 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser fortfarande gälla för redovisningsperioder och skattepliktiga händelser som avslutats respektive inträffat före den tidpunkt då skatteförfarandelagen ska tillämpas för första gången.

Denna lag ska också träda i kraft den 1 januari 2011 och tillämpas på mervärdesskatt som avser redovisningsperioder som börjar vid denna tidpunkt eller, om perioden löper över ikraftträdandet, den redovisningsperiod som börjar närmast efter utgången av 2010. Om mervärdesskatt och belopp som avses i 1 kap. 2 e inte ska redovisas för perioder tillämpas lagen på skattskyldighet och betalningsskyldighet som inträder efter utgången av 2010.

1.12 Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:506) om punktskattekontroll av transporter m.m. av alkoholvaror, tobaksvaror och energiprodukter

4 kap.

5 §

Ändringen beror på att lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter (betalningssäkringslagen) och lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m. (ersättningslagen) ska upphävas. Bestämmelserna om betalningssäkring och ersättning för biträde finns därefter i skatteförfarandelagen, som inte gäller för skatt och transporttillägg enligt denna lag. En hänvisning till skatteförfarandelagens bestämmelser tas därför in i förevarande paragraf.

I *andra stycket* sägs att vid tillämpningen av första stycket ska det som sägs om Skatteverket i stället gälla Tullverket. Det innebär att i fråga om betalningssäkring av fordringar på transporttillägg och skatt som beslutats enligt denna lag har Tullverket samma befogenheter som Skatteverket har enligt skatteförfarandelagen. Att Tullverket för det allmännas talan även i mål om betalningssäkring av fordringar på skatt enligt förevarande lag är en nyhet (se 3 § betalningssäkringslagen).

Tullverket beslutar om ersättning för kostnader för biträde i ärenden som verket handlägger (40 kap. 5 § skatteförfarandelagen).

Transporttillägg avseende den som är skattskyldig för bränsle till följd av bestämmelsen i 4 kap. 1 a § *andra stycket* lagen (1994:1776) om skatt på energi beslutas enligt 9 a § av Skatteverket. Transporttillägg som beslutas av Skatteverket ska enligt 6 § *tredje stycket* betalas och debiteras enligt bestämmelserna i skatteförfarandelagen. Skatteverket för det allmännas talan i mål om betalningssäkring för sådant transporttillägg.

I ärenden där Skatteverket beslutar om transporttillägg är det också verket som beslutar om ersättning för kostnader för biträde. Ansökan om ersättning ska nämligen enligt 40 kap. 5 skatteförfarandelagen göras hos den myndighet som handlägger ärendet.

5 a §

I 5 finns en hänvisning till 46 kap. skatteförfarandelagen, dvs. till bestämmelserna om betalningssäkring. Enligt 46 kap. 13 § skatteförfarandelagen ska frågor om betalningssäkring prövas av den länsrätt som är behörig att pröva ett överklagande från den som

betalningssäkringen gäller när ansökan görs. Det innebär att om t.ex. den betalningsskyldige är en fysisk person ska ansökan göras hos den länsrätt inom vars domkrets personen har sin hemortskommun det år ansökan görs (67 kap. 8 § skatteförfarandelagen).

Förevarande lag innehåller ingen särskild forumbestämmelse för överklagande. Det innebär enligt 14 § andra stycket lagen (1971:289) om allmänna förvaltningsdomstolar att beslut om skatt och transporttillägg överklagas hos den länsrätt inom vars domkrets ärendet först prövats.

Mål om betalningssäkring och mål om skatt eller transporttillägg kan alltså komma att handläggas vid olika domstolar. Förevarande paragraf införs för att ge Tullverket möjlighet att ansöka om betalningssäkring hos den länsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av den skatt eller det transporttillägg som betalningssäkringen gäller. En motsvarande bestämmelse finns i dag 20 § andra stycket betalningssäkringslagen (prop. 1999/2000:126, s. 107–109 och 160).

Bestämmelsen gäller även när Skatteverket för det allmännas talan om betalningssäkring, dvs. i mål om betalningssäkring för transporttillägg som Skatteverket beslutar om (9 a §).

6 §

Ändringen beror på att skattebetalningslagen ska upphävas och ersättas av skatteförfarandelagen. Dagens hänvisningar till vissa bestämmelser om kostnadsränta i skattebetalningslagen byts därför ut mot hänvisningar till motsvarande bestämmelser i skatteförfarandelagen.

I dag hänvisar förevarande paragraf till 19 kap. 15 § skattebetalningslagen där det sägs att om ett beslut som har legat till grund för en beräkning av ränta ändrats, ska motsvarande ändringar göras i ränteberäkningen. Skatteförfarandelagen innehåller ingen motsvarighet till den bestämmelsen. Skälet till det är att det är självklart att räntan ska ändras om Skatteverket eller en domstol ändrar det belopp som ränta beräknats på. Se vidare under rubrikerna ”bestämmelser som inte får någon motsvarighet” i författningskommentarerna till 65 kap. skatteförfarandelagen.

8 a §

Skattebetalningslagen ska upphävas och ersättas med skatteförfarandelagen. Hänvisningen till skattebetalningslagens bestämmelser om företräदारansvar, indrivning och verkställighet måste

därför ersätts med en hänvisning till motsvarande bestämmelser i skatteförfarandelagen. Dagens hänvisning ändrades inte i samband med att bestämmelserna om företrädaransvar reformerades år 2003 (prop. 2002/03:128). Hänvisningarna till skatteförfarandelagens bestämmelser om företrädaransvar innebär därför även en försenad följdändring.

9 a §

Skattebetalningslagen ska upphävas och bestämmelserna ska föras över till skatteförfarandelagen. Hänvisningen i förevarande paragrafs *andra stycke* måste därför ändras.

Hänvisningen till skattebetalningslagens bestämmelser om överklagande och förfarandet i övrigt ersätts med en hänvisning till bestämmelserna om omprövning och överklagande av beslut om skattetillägg i 66 och 67 kap. skatteförfarandelagen. Det innebär att för omprövning och överklagande gäller samma regler som för skattetillägg.

I förarbetena till dagens bestämmelser sägs att ett överklagande av ett beslut om transporttillägg ska ha kommit in inom sex år efter utgången av det kalenderår under vilket den skattepliktiga händelsen inträffade (prop. 2008/09:48, s. 47). För att bibehålla denna ordning sägs i *andra stycket* att med beskattningsår avses det kalenderår då grunden för att ta ut transporttillägg inträffade.

Transporttillägg som beslutas av Skatteverket ska även i fortsättningen hanteras inom skattekontosystemet.

I dag sägs i 1 kap. 2 § 6 SBL att skattebetalningslagen gäller vid bestämmande, debitering och betalning av transporttillägg som beslutas av Skatteverket. Någon motsvarande bestämmelse tas inte in i skatteförfarandelagen och behövs inte heller för att transporttillägget även i fortsättningen ska kunna hanteras inom skattekontosystemet.

Redan av förevarande paragraf följer nämligen att transporttillägg som beslutas av Skatteverket ska debiteras och betalas på samma sätt som skattetillägg enligt skatteförfarandelagen. Det behöver därför inte även föreskrivas i skatteförfarandelagen. För att öka tydligheten anges de kapitel i skatteförfarandelagen som innehåller bestämmelser om debitering och betalning.

Övriga ändringar

Övriga ändringar är en följd av att skattebetalningslagen upphävs och ersätts av bestämmelser i skatteförfarandelagen.

*Övergångsbestämmelser**Punkten 1*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011 och tillämpas första gången på kontroller som inleds efter utgången av 2010.

Punkten 2

Ersättning för biträdeskostnader regleras fr.o.m. den 1 januari 2011 i skatteförfarandelagen. De nya bestämmelserna om ersättning i skatteförfarandelagen ska tillämpas första gången på kostnader i ärenden och mål som inleds efter utgången av 2010. Detsamma ska gälla den nya hänvisningen i 4 kap. 5 § till nämnda bestämmelser om ersättning.

Den upphävda ersättningslagen ska enligt punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser fortfarande gälla för kostnader i ärenden och mål som har inletts före utgången av 2010.

Om kontrollen inletts före eller efter utgången av 2010 spelar alltså ingen roll utan avgörande för om den upphävda ersättningslagen eller de nya bestämmelserna i 4 kap. 5 § andra stycket ska tillämpas är när ärendet eller målet inleddes. Se vidare kommentaren till punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser.

1.13 Förslaget till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

Allmänt

Ändringarna i inkomstskattelagen (1999:1229) görs för att anpassa lagen till skatteförfarandelagen. Många av ändringarna beror på att skatteförfarandelagen får en terminologi som i viss utsträckning skiljer sig från den som används i taxeringslagen (1990:324, TL), skattebetalningslagen (1997:483, SBL) och övriga lagar som skatteförfarandelagen ersätter.

Ett exempel på ett begrepp som inte kommer att föras över till skatteförfarandelagen är ”taxering”.

I taxeringslagen används begreppet taxering i betydelsen fastställelse av underlaget för att ta ut skatt eller avgift enligt bl.a. inkomstskattelagen (1 kap. 1 § TL). I dag beslutas den slutliga skatten i två steg. Först fattar Skatteverket ett grundläggande beslut om årlig taxering enligt 4 kap. 2 § TL, dvs. fastställer underlagen för inkomstskatten m.fl. skatter. Därefter fattar Skatteverket enligt 11 kap. 9 § första stycket SBL beslut om skattens storlek enligt taxeringsbeslutet – s.k. grundläggande beslut om slutlig skatt. Beslutet om slutlig skatt är en direkt funktion av taxeringsbeslutet och innebär inget annat än att skatten på underlagen beräknas. Ett taxeringsbeslut enligt taxeringslagen leder helt enkelt till ett beslut om slutlig skatt enligt skattebetalningslagen.

I fortsättningen ska Skatteverket bara fatta ett beslut, nämligen ett beslut om slutlig skatt. Beslutet ska innehålla såväl underlagen för skatterna och avgifterna som de olika skatternas och avgifternas storlek. Det som i dag bestäms vid taxeringen i ett taxeringsbeslut kommer i framtiden att ingå i beslutet om slutlig skatt. I skatteförfarandelagen används därför inte taxering, taxeringsbeslut och liknande begrepp.

Även begreppet ”taxeringsår” utmönstras. Taxeringsåret är enligt 1 kap. 12 § IL det kalenderår då taxeringsbeslut om den årliga taxeringen för ett beskattningsår ska meddelas enligt 4 kap. 2 § TL. När det beslut som ska fattas under taxeringsåret inte längre benämns taxeringsbeslut blir beteckningen givetvis inte längre så lyckad.

Det är emellertid inte bara beteckningen utan också begreppets innebörd som inte kommer att fungera. Vi föreslår förändringar av deklARATIONSTIDPUNKTERNA för juridiska personer som innebär att

den strikt kalenderårsbundna taxeringen överges (se avsnitt 5.2.5). För juridiska personer med de brutna räkenskapsåren den 1 maj–30 april och den 1 juli–30 juni kommer taxeringsperioden att sträcka sig över ett kalenderårsskifte. Begreppet taxeringsår ska därför inte längre användas. Det ersätts i stället med andra lämpliga begrepp, i det flesta fall används beskattningsåret.

Begrepp som anknyter till fastighetstaxeringen så som taxeringsenhet och taxeringsvärde berörs inte av våra förslag och behålls därför.

Vidare finns i inkomstskattelagen en del bestämmelser som hänvisar till ett visst tidigare års taxering. Ett sådant exempel är 33 kap. 14 § IL enligt vilken övergångsposten vid räntefördelning är ett negativt fördelningsunderlag vid 1995 års taxering. Dessa bestämmelser påverkas inte av att taxeringsåret inte kommer att användas i skatteförfarandet framöver.

1 kap.

5 och 7 §§

I paragraferna ersätts *taxerad* förvärvsinkomst med *fastställd* förvärvsinkomst. Den nya terminologin beror på att taxeringslagens bestämmelser arbetas in i en gemensam förfarandelag där uttryck som ”taxering”, ”beslut om taxering” och liknande inte används.

13 §

I paragrafen definieras begreppet ”beskattningsår” för fysiska personer som ett kalenderår. Bestämmelsen i nuvarande lydelse pekar också ut ett i förhållande till taxeringsåret specifikt kalenderår. Begreppet ”taxeringsår” används dock inte i förslaget till skatteförfarandelag, se det inledande avsnittet till författningskommentaren. Ändringarna i förevarande paragraf innebär att den del av bestämmelsen som anknyter till taxeringsåret utgår.

14 §

Enligt nuvarande lydelse av paragrafen ska inkomster i ett svenskt handelsbolag tas upp vid den taxering då handelsbolaget skulle ha taxerats om det hade varit skattskyldigt. För delägare som är fysiska personer gäller detta dock bara sådana inkomster som inte ska tas upp i inkomstslaget kapital.

Bestämmelsens nuvarande lydelse innebär att handelsbolagets räkenskapsår får styra beskattningstidpunkten. Om handelsbolaget

har ett brutet räkenskapsår och delägaren har samma räkenskapsår kommer intäkten från handelsbolaget att tas upp till beskattning hos delägaren vid den taxering som skulle ha gällt om delägaren själv bedrivit verksamheten. Om handelsbolaget har brutet räkenskapsår och delägaren har kalenderår kommer resultatet från handelsbolaget att tas upp vid taxeringen året efter utgången av handelsbolagets räkenskapsår. Inkomsten tas enligt nuvarande bestämmelse i sådana fall upp vid taxeringen av en senare period än handelsbolagets räkenskapsår. I den motsatta situationen, handelsbolaget har kalenderår och delägaren brutet räkenskapsår, tas resultatet från handelsbolaget upp vid taxeringen av en tidigare period än handelsbolagets räkenskapsår.

Våra förslag till nya deklarationstidpunkter för juridiska personer innebär att den nuvarande ordningen inte i sin helhet kan upprätthållas. Om handelsbolaget och delägaren har samma räkenskapsår blir det givetvis inga problem att upprätthålla nuvarande ordning. Inte heller situationen då delägaren har kalenderår som räkenskapsår och handelsbolaget har brutet räkenskapsår ställer till några problem. Delägaren tar upp resultatet i deklarationen för det beskattningsår som slutar närmast efter utgången av handelsbolagets räkenskapsår. Resultatet kommer alltså även fortsatt att tas upp för en senare period än handelsbolagets räkenskapsår.

I de fall delägaren har brutet räkenskapsår och handelsbolaget har kalenderår tar delägaren enligt dagens regler upp resultatet vid taxeringen av en tidigare period än handelsbolagets räkenskapsår. Enligt vårt förslag ska en juridisk person deklarera den 1 i den sjunde månaden efter utgången av beskattningsåret.⁵ Det innebär att delägaren ska deklarera ett brutet räkenskapsår som löper ut under år 2007 redan den 1 november 2007, den 15 december 2007 eller den 1 mars 2008. I de två första fallen ska deklarationen alltså lämnas vid en tidigare tidpunkt än då handelsbolagets räkenskapsår (kalenderåret 2007) löper ut. Det är inte genomförbart. Delägaren bör i stället ta upp resultatet i deklarationen för det beskattningsår som slutar närmast efter handelsbolagets räkenskapsår. Principen blir med andra ord densamma som när det är handelsbolaget som har brutet räkenskapsår.

Dagens bestämmelse justeras alltså så att en inkomst från handelsbolag ska beskattas hos delägarna det beskattningsår som

⁵ I stället för den 1 januari ska dock av praktiska skäl den 15 december tillämpas.

motsvarar handelsbolagets räkenskapsår eller, om beskattningsåret inte avser samma period som handelsbolagets räkenskapsår, det beskattningsår som avslutas närmast efter handelsbolagets räkenskapsår.

Som nedanstående exempel visar innebär de nya tidsfristerna för deklaration och betalning av skatt som vi föreslår att den föreslagna justeringen av förevarande paragraf inte leder till så stora skillnader i dessa avseenden. Exemplet avser handelsbolagets resultat för kalenderåret 2007. Delägarens räkenskapsår är den 1 juli–30 juni.

Delägaren deklarerar och betalar enligt dagens regler enligt följande.

- Den 2 maj 2008 deklarerar delägaren för beskattningsåret den 1 juli 2006–30 juni 2007.
- Den slutliga skatten betalas senast den 12 mars 2009.

När delägaren i stället tar upp inkomsten i deklarationen för det senare beskattningsåret blir, med nya bestämmelser för deklaration och betalning av slutlig skatt, resultatet följande.

- Den 15 december 2008 deklarerar delägaren för beskattningsåret den 1 juli 2007–30 juni 2008.
- Den slutliga skatten betalas senast den 12 juli 2009.

15 §

I paragrafen definieras begreppet ”beskattningsår” för juridiska personer som ett räkenskapsår eller, för näringsverksamhet som bokföringslagen (1990:1078) inte tillämpas på, ett kalenderår. Bestämmelsen i nuvarande lydelse pekar också ut ett i förhållande till taxeringsåret specifikt kalenderår. Begreppet ”taxeringsår” används dock inte i förslaget till skatteförfarandelag, se det inledande avsnittet till författningskommentaren. Ändringarna i förevarande paragraf innebär att den del av bestämmelsen som anknyter till taxeringsåret utgår.

16 §

Hänvisningen till lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter (LSK), taxeringslagen och skattebetalningslagen ersätts av en hänvisning till skatteförfarandelagen. Ordalydelsen anpassas också till den terminologi som används i skatteförfarandelagen.

2 kap.**1 §**

Begreppet ”taxeringsår” ska inte längre användas, se det inledande avsnittet till författningskommentaren. Det tas därför bort från uppräknningen i paragrafens andra stycke.

27 §

Paragrafen justeras redaktionellt med anledning av att begreppet ”taxeringsår” inte längre ska användas, se det inledande avsnittet till författningskommentaren.

7 kap.**11 §**

Andra stycket anpassas till terminologin i skatteförfarandelagen. Enligt den lagen beslutar Skatteverket inte om taxeringen utan fattar beslut om slutlig skatt. I beslutet om slutlig skatt ingår det nuvarande taxeringsbeslutet.

9 kap.**11 §**

I paragrafen ersätts en hänvisning till skattebetalningslagen med en hänvisning till skatteförfarandelagen. Ändringen från ”arbetsgivare” till ”utbetalare” är en anpassning till skatteförfarandelagens terminologi.

15 kap.**6 §**

I *andra och tredje styckena* ersätts ”taxeringen” av ”beskattningen”. Ändringen är en följd av den nya terminologi som används i skatteförfarandelagen.

16 kap.**16 §**

I *andra stycket* ersätts ”taxeringen” av ”beskattningen”. Ändringen är en följd av den nya terminologi som används i skatteförfarandelagen.

19 kap.**3 §**

Paragrafen begränsar avdragsrätten för kostnader för reparation och underhåll av andelshus. Avdragsutrymmet är bl.a. beroende av

fastighetens taxeringsvärde *året före taxeringsåret*. Det kan också uttryckas som fastighetens taxeringsvärde *vid utgången av beskattningsåret*. Eftersom begreppet ”taxeringsår” inte längre ska användas väljs nu det sistnämnda uttrycket. Se det inledande avsnittet till författningskommentaren.

25 kap.

12 §

Punkten 1 justeras med anledning av den nya terminologin i skatteförfarandelagen.

Av *punkten 2* framgår att en förutsättning för att ett annat företag än det som haft förlusten ska få göra avdrag för den (koncernkvittning) är att var och en av de juridiska personerna med avdragsrätt kan lämna koncernbidrag till den andra juridiska personen. Som förutsättning för koncernbidrag föreslås i 35 kap. 3 § 2 att givarens och mottagarens räkenskapsår går ut samma dag. Det innebär att koncernbidrag inte kan lämnas om det ena företaget har kalenderår som räkenskapsår och det andra företaget har ett brutet räkenskapsår eller om företagen har olika brutna räkenskapsår. Eftersom koncernbidragsrätt är en förutsättning för koncernkvittning gäller motsvarande begränsning för sådan kvittning.

25 a kap.

11 §

Om ett avyttrat företag vill att undantag från skalbolagsbeskattning ska göras ska företaget även i fortsättningen ge in en skalbolagsdeklaration och i deklarationen ta upp företagets resultat enligt ett särskilt bokslut. Detta ska dock i fortsättningen enbart regleras i skatteförfarandelagen, närmare bestämt i 27 kap. Skälet till ändringen är att dagens reglering är förvirrande eftersom det dels här, dels i 10 kap. 8 a § SBL sägs att skalbolagsdeklaration ska lämnas om undantaget ska tillämpas. Anledningen till att även bestämmelserna om särskilt bokslut flyttas till skatteförfarandelagen är att regelverket blir tydligare om reglerna om deklaration och bokslut ges sammanhållet på ett ställe.

Första stycket 1 motsvarar det som i dags sägs i första stycket 3. Innehållet i första stycket 2 är däremot nytt. Där sägs att om inte Skatteverket begär säkerhet krävs för undantag att den som avyttrat delägarretten är subsidiärt ansvarig för det avyttrade företagets slutliga skatt. Om det avyttrade företaget lämnar en

skalbolagsdeklaration men Skatteverket inte begär säkerhet följer det av 12 kap. 8 c § SBL att den som avyttrat delägarretten blir subsidiärt ansvarig för det avyttrade företagets slutliga skatt, dvs. säljaren ansvarar tillsammans med företaget för företagets skatt. En motsvarighet till nämnda bestämmelse i SBL finns i 59 kap. 27 § skatteförfarandelagen.

För att undantag från skalbolagsbeskattning ska ske krävs alltså att det avyttrade företaget ställt begärd säkerhet eller att säljaren är subsidiärt ansvarig för det avyttrade företagets slutliga skatt. Sistnämnda effekt, som ju är en direkt effekt av att Skatteverket inte begär säkerhet, anges nu som alternativ förutsättning i punkten 2. Skälet till det är att paragrafen inte ska ges av att det inte krävs något för undantag i fall där Skatteverket inte begär säkerhet.

30 kap.

3 §

Ändringen innebär att andra stycket upphävs.

Den upphävda bestämmelsen reglerar för en viss situation tidpunkten för avdrag till periodiseringsfond och avsättning i bokslutet. Bestämmelsen gäller för en juridisk person som gör avsättning för en andel i ett svenskt handelsbolag om den juridiska personen och handelsbolaget inte har samma räkenskapsår. Den tar sikte på den situationen att delägaren har brutet räkenskapsår och handelsbolaget har kalenderår. Enligt 1 kap. 14 § IL ska inkomst hos handelsbolag tas upp till beskattning hos delägare vid den taxering då handelsbolaget skulle ha taxerats om det varit skattskyldigt. Om delägaren t.ex. har det brutna räkenskapsåret den 1 juli 2006–30 juni 2007 och handelsbolaget har kalenderår 2007 innebär det att delägaren ska ta upp handelsbolagets resultat vid 2008 års taxering, dvs. när delägaren taxeras för räkenskapsåret den 1 juli 2006–30 juni 2007. Enligt här aktuell bestämmelse ska avdrag för periodiseringsfond avseende resultatandelen i handelsbolaget medges vid den taxering då resultatet tas upp, i vårt exempel vid 2008 års taxering. Avsättningen ska dock göras i bokslutet för det räkenskapsår då handelsbolagets räkenskapsår löper ut, dvs. i bokslutet för perioden den 1 juli 2007–30 juni 2008. Bestämmelsen innebär att eftersyn blir nödvändig. Görs ingen avsättning vid taxeringen efter den då avdraget görs, får den förra omprövas och avdraget vägras i efterhand (prop. 1993/94:234, s. 140).

I den motsatta situationen, delägaren har kalenderår som räkenskapsår och handelsbolaget har brutet räkenskapsår, sammanfaller de tre tidpunkterna. Delägaren ska vid samma års taxering ta upp inkomsten från handelsbolaget och göra avdrag för periodiseringsfond. Avsättningen i räkenskaperna ska göras i bokslutet för det räkenskapsår som taxeras detta år. För denna situation är här aktuell bestämmelse överflödig.

Vi föreslår att 1 kap. 14 § IL ska ändras så att delägaren, om handelsbolaget och delägaren har olika räkenskapsår, ska ta upp inkomsterna från handelsbolaget det beskattningsår som går ut närmast efter handelsbolagets räkenskapsår. Effekten av ändringen är att delägaren alltid kommer att ta upp inkomsten från handelsbolaget samma beskattningsår som denna kan läggas till grund för avdrag för avsättning till periodiseringsfond. Avsättningen ska göras i räkenskaperna för samma år.

Ändringen innebär att regleringen i andra stycket i förevarande paragraf inte längre fyller någon funktion. Det utgår därför.

6 a §

Juridiska personer som har gjort avdrag för avsättningar till periodiseringsfonder ska enligt paragrafen ta upp en schablonintäkt till beskattning. Intäkten beräknas bl.a. utifrån statslåneräntan vid utgången av november månad andra året före taxeringsåret. Begreppet "taxeringsår" ska inte längre användas, se det inledande avsnittet till författningskommentaren. Uttrycket "andra året före taxeringsåret" i *första stycket* ersätts därför med "året närmast före det kalenderår under vilket beskattningsåret går ut". Justeringen innebär ingen ändring i sak.

Motsvarande ändringar görs i 33 kap. 3 §, 39 kap. 22 § och 61 kap. 5 §.

7 §

Paragrafen reglerar när avdrag för avsättning till periodiseringsfond senast ska återföras. I bestämmelsens nuvarande lydelse regleras tidsperioden med utgångspunkt i det taxeringsår som avdraget hänför sig till. Begreppet "taxeringsår" ska inte längre användas, se det inledande avsnittet till författningskommentaren. Paragrafens *första stycke* formuleras därför om och tidsperioden räknas i stället med utgångspunkt från det beskattningsår som avdraget hänför sig till. Den föreslagna regleringen gör att den särskilda regleringen för

förlängda räkenskapsår blir överflödig. Justeringen innebär ingen ändring i sak.

13 §

I *första stycket* ersätts ”*vid de taxeringar* som avdragen hänför sig till” med ”*för de beskattningsår* som avdragen hänför sig till.” Ändringen är en följd av den nya terminologi som används i skatteförfarandelagen.

15 §

Paragrafen justeras med anledning av den nya terminologi som används i skatteförfarandelagen.

31 kap.

19 §

I paragrafen finns bestämmelser om återföring av ersättningsfonder som inte har tagits i anspråk inom viss tid. Fonden ska enligt *första styckets* nuvarande lydelse tas i anspråk senast under ”det beskattningsår för vilket taxering sker under det tredje taxeringsåret efter det taxeringsår som avdraget hänför sig till”. Uttrycket ersätts med ”det tredje beskattningsåret efter det beskattningsår då avdraget gjordes”. Den föreslagna lydelsen innebär att det inte behövs någon särskild reglering för taxeringsår då ingen taxering sker på grund av ett förlängt räkenskapsår.

Enligt *andra stycket* får Skatteverket medge att fonden behålls under längre tid. Även denna bestämmelse utgår från taxeringsåret och justeras därför så att tidsfristen räknas från det beskattningsår då avdraget gjordes.

Skälet till dessa ändringar, som är av redaktionell natur, är att begreppet ”taxeringsår” inte längre ska användas, se det inledande avsnittet till författningskommentaren.

26 §

Paragrafen justeras med anledning av den nya terminologi som används i skatteförfarandelagen.

32 kap.

6 §

I paragrafen ersätts en hänvisning till LSK med en hänvisning till skatteförfarandelagen. En anpassning görs också till skatteförfarandelagens terminologi.

11 §

Paragrafens *andra stycke* justeras med anledning av den nya terminologi som används i skatteförfarandelagen.

33 kap.

3 §

I paragrafens *första stycke* görs en ändring på grund av förändrad terminologi i skatteförfarandelagen. Motsvarande ändringar görs i 30 kap. 6 a §, 39 kap. 22 § och 61 kap. 5 §. Se kommentaren till 30 kap. 6 a §.

10 §

I paragrafen anges att fordringar och skulder avseende vissa skatter och avgifter inte ska ses som tillgångar eller skulder i näringsverksamheten när kapitalunderlaget för räntefördelning fastställs för en enskild näringsidkare.

Paragrafen innebär att skatter som debiteras som preliminär skatt i allmänhet inte räknas som tillgång eller skuld. I åttonde strecksatsen undantas mervärdesskatt som ska redovisas i självdeklaration enligt 10 kap. 31 §. Mervärdesskatt som redovisas för helt beskattningsår ska i fortsättningen deklarerars i en skattedeklaration och inte längre ingå i den preliminära skatten. Fordringar och skulder avseende mervärdesskatt som redovisas för helt beskattningsår bör därför i fortsättningen, på samma sätt som gäller annan mervärdesskatt, ses som tillgångar eller skulder i näringsverksamheten. Undantaget slopas därför.

Undantaget i den sista strecksatsen gäller skattetillägg och förseningsavgift enligt taxeringslagen. Taxeringslagen ska upphävas och ersättas av skatteförfarandelagen. Motsvarigheten till skattetillägg enligt taxeringslagen är i skatteförfarandelagen skattetillägg på skatter och avgifter för vilka underlaget fastställs i beslut om slutlig skatt enligt 56 kap. 2 § 1–4 och 6 skatteförfarandelagen. Här görs därför i stället en hänvisning till skattetillägg på dessa skatter och avgifter.

Förseningsavgift tas enligt taxeringslagen ut av den som inte lämnar självdeklaration eller särskilda uppgifter i rätt tid. Enligt skatteförfarandelagen tas förseningsavgift ut även i andra situationer. Förseningsavgifterna enligt taxeringslagen motsvaras i skatteförfarandelagen av förseningsavgift för den som inte deklarerar inkomst eller lämnar särskilda uppgifter i rätt tid.

Undantaget för förseningsavgift tas in i en ny strecksats och justeras så att innebörden blir oförändrad.

35 kap.

3 §

Enligt paragrafens nuvarande lydelse är en förutsättning för koncernbidrag att både givaren och mottagaren redovisar bidraget öppet i självdeklarationen vid samma års taxering. Syftet med bestämmelsen är att förhindra att beskattningen av koncernens vinster genom överföringar skjuts på framtiden (prop. 1965:126, s. 66). Det är givetvis också av kontrollskäl en fördel att redovisningen sker samtidigt.

Företag som ingår i en koncern ska ha gemensamt räkenskapsår. Dispens kan dock ges om det finns synnerliga skäl (3 kap. 5 § bokföringslagen). Det kan alltså förekomma att företag i en koncern har olika räkenskapsår och därmed också olika beskattningsår. Kravet på samtidig redovisning hindrar inte koncernbidrag mellan en givare och mottagare som har olika räkenskapsår (prop. 1965:126, s. 73).

Vi föreslår emellertid att dagens enda deklarationstillfälle för juridiska personer ska ersättas med en deklarationsfrist som räknas från utgången av räkenskapsåret (se avsnitt 5.2.5). Taxeringsåret kommer inte längre att samla upp de olika räkenskapsår som löpt ut närmast före taxeringsåret. Juridiska personer med olika beskattningsår ska inte längre deklarera samtidigt. Kravet på samtidig redovisning kommer därför inte att kunna uppfyllas av företag med olika räkenskapsår. I praktiken är det endast i rena undantagsfall som två företag i samma koncern inte har samma räkenskapsår. Den begränsning i koncernbidragsrätten som blir en följd av de nya deklarationsbestämmelserna bör därför inte ha någon praktisk betydelse.

Bestämmelsen i den nuvarande punkten 2 placeras i *punkten 3* och justeras med anledning av den nya terminologin i skatteförfarandelagen. I en ny *punkt 2* sägs uttryckligen att en förutsättning för koncernbidragsrätt är att givaren och mottagaren avslutar sitt räkenskapsår samma dag.

38 kap.

15 §

Paragrafens *första stycke* justeras med anledning av den nya terminologi som används i skatteförfarandelagen.

38 a kap.

15 §

Paragrafens *första stycke* justeras med anledning av den nya terminologi som används i skatteförfarandelagen.

39 kap.

22 §

I paragrafens *andra stycke* görs en ändring på grund av förändrad terminologi i skatteförfarandelagen. Motsvarande ändring görs i 30 kap. 6 a §, 33 kap. 3 § och 61 kap. 5 §. Se kommentaren till 30 kap. 6 a §.

39 a kap.

11 §

I paragrafen finns bestämmelser om beräkning av överskottet av lågbeskattade inkomster. Paragrafens nuvarande lydelse hänvisar till 3 kap. 9 b och 9 c §§ LSK. I dessa paragrafer finns bestämmelser dels om hur resultat- och balansräkningarna som ska läggas till grund för inkomstberäkningen ska upprättas, dels om hur omräkning till svenska kronor ska ske. Bestämmelserna i LSK har direkt betydelse för inkomstberäkningen och därigenom också för storleken på den andel av överskottet som delägaren är skattskyldig för enligt 39 a kap. 13 § IL. Det är därför lämpligare att placera dessa bestämmelser här i anslutning till övriga materiella skattebestämmelser än i den nya skatteförfarandelagen. Bestämmelserna tas in i det befintliga *första stycket* och i ett nytt *andra stycke*. Några ändringar i sak är inte avsedda.

I ett nytt *tredje stycke* finns en bestämmelse som ersätter 18 kap. 3 § LSK. Där anges att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får föreskriva eller i enskilda fall medge att resultat- och balansräkningar som avses i 3 kap. 9 b § andra stycket får upprättas enligt andra regler än de som anges där om den upprättade redovisningen kan förväntas innehålla tillförlitliga och för beskattningen tillräckliga uppgifter. Bestämmelsen är en sådan föreskrift som enligt 8 kap. 3 § regeringsformen ska meddelas genom lag. Det gäller även om den så att säga syftar till att begränsa åliggandet (prop. 1973:90, s. 301). Eftersom det inte finns något utrymme för delegation enligt 8 kap. 7 § regeringsformen bör grunderna för undantag framgå av lagen.

Förslaget innebär att delegationsbestämmelsen ersätts med ett uttryckligt undantag. Av undantaget framgår att inkomstberäk-

ningen får ske med utgångspunkt i resultat- och balansräkningar som har upprättats enligt andra regler än som sägs i första stycket 1 och 2, om den upprättade redovisningen innehåller tillförlitliga uppgifter som är tillräckliga för beskattningen. Med lokutionen *tillförlitliga* i 18 kap. 3 § LSK förstås enligt förarbetena bl.a. att redovisningen har varit föremål för granskning av revisor på motsvarande sätt som enligt svenska redovisningsregler. Kravet på *tillräckliga uppgifter för en korrekt beskattning* kan enligt förarbetena exempelvis vara uppfyllt om redovisningen uppfyller EU:s direktiv på området eller annars följer kriterier som är internationellt accepterade och därför eventuellt efter några enklare justeringar bör kunna utgöra en tillräcklig grund för beskattning (prop. 2003/04:10, s. 136). Rekviriten bör ges motsvarande innebörd i nu aktuell bestämmelse.

13 §

I paragrafens *tredje stycke* regleras när en delägare ska ta upp överskottet från ett CFC-bolag (Controlled Foreign Company). Enligt dagens bestämmelse är det avgörande vid vilken taxering CFC-bolaget hade taxerats om det hade varit skattskyldigt. Som CFC-bolagets beskattningsår räknas den period för vilken inkomstbeskattning sker enligt lagstiftningen i den stat där bolaget hör hemma eller, om sådan period saknas, räkenskapsåret enligt lagstiftningen i den staten (39 a kap. 12 § IL). Delägaren ska ta upp överskottet vid den taxering då en skattskyldig person med samma beskattningsår hade taxerats.

Om delägaren har brutet räkenskapsår och CFC-bolaget har kalenderår innebär bestämmelsen att delägaren ska ta upp överskottet från CFC-bolaget vid taxeringen av det brutna räkenskapsår som löpte ut under det kalenderår som bolagets överskott avser. Med de nya deklARATIONSTIDPUNKTER som vi föreslår för juridiska personer skulle det innebära att delägaren i vissa fall ska ta upp överskottet i en deklARATION som ska lämnas före utgången av bolagets beskattningsår. Det är givetvis inte möjligt.

Vi föreslår därför att delägaren, om beskattningsåren inte överensstämmer, ska ta upp överskottet det beskattningsår som går ut närmast efter den utländska juridiska personens beskattningsår.

En liknande justering görs i 1 kap. 14 §.

48 kap.

26 §

Punkten 1 justeras med anledning av den nya terminologin i skatteförfarandelagen.

Av *punkten 2* framgår att en förutsättning för att ett annat företag än det som haft förlusten ska få göra avdrag för den (koncernkvittning) är att var och en av de juridiska personerna med avdragsrätt kan lämna koncernbidrag till den andra juridiska personen. Som förutsättning för koncernbidrag föreslås i 35 kap. 3 § 2 att givarens och mottagarens räkenskapsår går ut samma dag. Det innebär att koncernbidrag inte kan lämnas om det ena företaget har kalenderår som räkenskapsår och det andra företaget har ett brutet räkenskapsår eller om företagen har olika brutna räkenskapsår. Eftersom koncernbidragsrätt är en förutsättning för koncernkvittning gäller motsvarande begränsning för sådan kvittning.

49 a kap.

13 §

Om ett avyttrat företag vill att undantag från skalbolagsbeskattning ska göras ska företaget även i fortsättningen ge in en skalbolagsdeklaration och i deklarationen ta upp företagets resultat enligt ett särskilt bokslut. Är det avyttrade företaget ett handelsbolag är det säljaren som ska ge in deklarationen. Det nu sagda ska i fortsättningen enbart regleras i skatteförfarandelagen, närmare bestämt i 27 kap. Skälet till ändringen är att dagens reglering är förvirrande eftersom det dels här, dels i 10 kap. 8 a § SBL sägs att skalbolagsdeklaration ska lämnas om undantaget ska tillämpas. Anledningen till att även bestämmelserna om särskilt bokslut flyttas till skatteförfarandelagen är att regelverket blir tydligare om reglerna om deklaration och bokslut ges sammanhållet på ett ställe.

Första stycket 1 motsvarar det som i dags sägs i första stycket 3. Innehållet i första stycket 2 är däremot nytt. Där sägs att om inte Skatteverket begär säkerhet krävs för undantag att den som avyttrat delägaräkten är subsidiärt ansvarig för det avyttrade företagets slutliga skatt. Om det avyttrade företaget lämnar en skalbolagsdeklaration men Skatteverket inte begär säkerhet följer det av 12 kap. 8 c § SBL att den som avyttrat delägaräkten blir subsidiärt ansvarig för det avyttrade företagets slutliga skatt, dvs. säljaren ansvarar tillsammans med företaget för företagets skatt. En

motsvarighet till nämnda bestämmelse i SBL finns i 59 kap. 27 § skatteförfarandelagen.

För att undantag från skalbolagsbeskattning ska ske krävs alltså att det avyttrade företaget ställt begärd säkerhet eller att säljaren är subsidiärt ansvarig för det avyttrade företags slutliga skatt. Sistnämnda effekt, som ju är en direkt effekt av att Skatteverket inte begär säkerhet, anges nu som alternativ förutsättning i punkten 2. Skälet till det är att paragrafen inte ska ge sken av att det inte krävs något för undantag i fall där Skatteverket inte begär säkerhet.

51 kap.

6 §

I *andra stycket* ersätts hänvisningen till uppgifter till ledning för taxering som avses i 3 kap. 5 § lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter till de bestämmelser i skatteförfarandelagen som ersätter den paragrafen, nämligen 31 kap. 2 och 3 §§.

Terminologin justeras också eftersom ”taxering” inte används i skatteförfarandelagen. Uttrycket ersätts med ”beskattning”.

58 kap.

18 a §

Paragrafens *andra stycke* justeras med anledning av ändrad terminologi i skatteförfarandelagen.

Hänvisningen i *tredje stycket* till 19 kap. 12 § skattebetalningslagen ersätts med en hänvisning till bestämmelserna om intäktsränta i 65 kap. skatteförfarandelagen.

19 b §

Paragrafen justeras med anledning av dels att LSK ska upphävas och ersättas med skatteförfarandelagen, dels att uttrycket ”taxeringsår” inte används i skatteförfarandelagen.

61 kap.

5 §

I paragrafens *andra stycke* görs en ändring på grund av förändrad terminologi i skatteförfarandelagen. Motsvarande ändring görs i 30 kap. 6 a §, 33 kap. 3 § och 39 kap. 22 §. Se kommentaren till 30 kap. 6 a §.

63 kap.*3 och 3 a §§*

I paragraferna ersätts *taxerad* förvärvsinkomst med *fastställd* förvärvsinkomst. Den nya terminologin beror på att taxeringslagens bestämmelser arbetas in i en gemensam förfarandelag där uttryck som ”taxering”, ”beslut om taxering” och liknande inte används.

65 kap.*1 §*

Ändringen innebär att *andra meningen* upphävs. Den upplyser om att bestämmelser om avrundning av skatt finns i skattebetalningslagen. Skattebetalningslagen ska upphävas och ersättas med skatteförfarandelagen. Bestämmelserna om avrundning placeras dock i förordning. Enligt vår bedömning fyller en upplysning här om att det i en förordning till skatteförfarandelagen finns bestämmelser om avrundning ingen funktion.

3 §

Första stycket justeras med anledning av ny terminologi i skatteförfarandelagen.

I *andra stycket första meningen* finns nu en hänvisning till skattebetalningslagens definition av hemortskommun i den lagens forumbestämmelser (22 kap. 1 a § SBL). Skattebetalningslagen ska upphävas och ersättas av skatteförfarandelagen. Det är givetvis möjligt att ersätta hänvisningen till skattebetalningslagen med en hänvisning till skatteförfarandelagen. Enligt utredningens bedömning är det dock en bakvänd ordning att reglera den skatterättsliga hemvisten genom en hänvisning till en forumregel. En definition av hemortskommun tas därför in här. Bestämmelsen motsvarar den innebörd som dagens definition i 22 kap. 1 a § SBL och förevarande paragraf har tillsammans.

Bestämmelsen i *tredje stycket* om hemortskommunen för dödsbon är hämtad från andra och tredje meningarna i det nuvarande andra stycket. Terminologiska förändringar görs.

Termen taxeringsår används inte i skatteförfarandelagen. Här aktuella bestämmelser anknyter därför i stället till beskattningsåret. För att bestämmelsernas nuvarande innebörd ska bibehållas även för personer som har ett annat beskattningsår än kalenderår behövs en särskild bestämmelse. Den finns i *fjärde stycket* och innebär att

beskattningsåret i sådana fall ska anses vara det kalenderår under vilket beskattningsåret går ut.

5 §

Bestämmelserna i paragrafens *andra och tredje stycken* ändras så att skiktgränserna inte längre ska fastställas för taxeringsår utan för beskattningsår. Bakgrunden till förslaget är att begreppet taxeringsår inte används i den nya skatteförfarandelagen, se det inledande avsnittet till författningskommentaren. Paragrafen avser statlig inkomstskatt för fysiska personer. Beskattningsåret för fysiska personer är enligt 1 kap. 13 § första stycket kalenderår. När beskattningsåret är ett kalenderår innebär de föreslagna justeringarna inte några ändringar i sak.

Det finns dock enligt 1 kap. 13 § andra stycket i undantagsfall möjlighet för en fysisk person att ha ett beskattningsår för näringsverksamheten som avviker från kalenderåret, ett så kallat brutet beskattningsår. För att regleringen ska kunna tillämpas även i sådana undantagsfall föreslås en ny bestämmelse i *tredje stycket*. Enligt bestämmelsen ska de skiktgränser som gäller vid det brutna beskattningsårets utgång tillämpas. Om det brutna beskattningsåret exempelvis löper ut den 30 april 2011, ska alltså skiktgränserna för beskattningsåret 2011 tillämpas. Motsvarande gäller i dag genom att taxeringsåret 2012 gäller för såväl det ovan angivna brutna beskattningsåret som beskattningsåret 2011.

66 kap.

11 §

I paragrafen finns en beräkningsregel som används vid den särskilda skatteberäkningen för ackumulerad inkomst. Paragrafen justeras här med anledning av att begreppet "taxeringsår" inte används i skatteförfarandelagen, se det inledande avsnittet till författningskommentaren.

"Taxeringsår" ersätts med "beskattningsår" i paragrafen. Ändringen saknar helt betydelse för skattskyldiga som har kalenderår som beskattningsår. Eftersom bestämmelserna om ackumulerad inkomst endast är tillämpliga för fysiska personer och dödsbon gäller de nästan samtliga fall.

I 12 § finns i dag särskilda beräkningsregler för tre situationer. De två första gäller taxeringsår då den skattskyldige inte har taxerats på grund av att han eller hon antingen har ändrat räkenskapsår eller varit begränsat skattskyldig (12 § första stycket).

Den beskattningsbara förvärvsinkomsten ska då tas upp till noll. Den tredje situationen är att det för ett taxeringsår fattas beslut om två taxeringar (12 § andra stycket). Dessa taxeringar ska behandlas som två skilda taxeringsår. De särskilda beräkningsreglerna infördes 1962 för att klargöra tveksamheter i tillämpningen av den dåvarande lagen (1951:763) om statlig inkomstskatt på ackumulerad inkomst (prop. 1962:114, s. 86 och 94). När bestämmelserna om ackumulerad inkomst ändrades i samband med skattereformen behölls den särskilda beräkningsregeln för fall då räkenskapsåret ändras. Härvid konstaterade regeringen att enskild näringsverksamhet i det nya skattesystemet ska ha kalenderår som beskattningsår. Med hänvisning till att det finns en möjlighet till dispens behölls bestämmelsen även om den torde bli tillämplig endast i något enstaka fall (prop. 1990/91:54, s. 331).

Ett förlängt räkenskapsår kan innebära att det inte fattas något taxeringsbeslut under ett taxeringsår och ett förkortat räkenskapsår kan innebära att det fattas beslut om två taxeringar under ett taxeringsår. Under sådana förhållanden blir den nuvarande huvudregeln om beräkning av genomsnittlig beskattningsbar förvärvsinkomst i 11 § svår att tillämpa. De beror på att taxeringsåret, eller med andra ord beslutsperioden, enligt bestämmelsen är avgörande för vilka inkomster som ska ingå i beräkningen. De särskilda hjälpreglerna i 12 § har reglerat hur beräkningen ska ske i dessa fall.

När beräkningen i stället ska göras med utgångspunkt i summan av beskattningsbara förvärvsinkomster för ett antal *beskattningsår* skapar ändrade räkenskapsår inte motsvarande tillämpningsproblem. Beslutstidpunkten för taxeringen avseende dessa beskattningsår blir ointressant. Det kommer alltid att finnas beskattningsår som föregår det beskattningsår för vilket särskild skatteberäkning aktualiseras, låt vara att beskattningsårens längd kan variera. Bestämmelsen i förevarande paragraf kan alltså tillämpas även utan särskild reglering för situationer då räkenskapsåret ändras. Det talar för att de särskilda beräkningsbestämmelserna kan avvaras.

I de fall det fattas beslut om två taxeringar under ett taxeringsår motsvarar taxeringarna två beskattningsår. Ändringen från "taxeringsår" till "beskattningsår" uppnår därför samma resultat som 12 § andra stycket.

När det däremot gäller förlängda räkenskapsår kommer en tillämpning av förevarande paragraf i vissa undantagsfall innebära att utfallet förändras om inte en motsvarighet till 12 § första

stycket införs. Dagens reglering är dock inte konsekvent när det gäller hur ett förlängt räkenskapsår påverkar den period under vilken inkomster ska beaktas. Det är därför inte givet att den nuvarande tillämpningen i detalj bör upprätthållas.

Om det förlängda räkenskapsåret taxeras det första av de taxeringsår som ska ingå i beräkningen kommer inkomstperioden att bli längre än det antal år som den ackumulerade inkomsten hänför sig till. Det beror på att 12 § första stycket inte är tillämplig i dessa fall. Infaller det förlängda räkenskapsåret senare tillämpas däremot bestämmelsen i 12 § första stycket vilket innebär att den inkomstperiod som beaktas blir kortare än de antal år som den ackumulerade inkomsten hänför sig till. Om ingen särskild beräkningsregel införs kommer det förlängda räkenskapsåret, oberoende av när under beräkningsperioden det infaller, att räknas som ett beskattningsår.

Enligt vår bedömning bör en konsekvent tillämpning vara en fördel. Vi föreslår därför ingen särskild regel för de fall då räkenskapsåret ändrats. Som ovan sagts är det ovanligt med fysiska personer som har beskattningsår som avviker från kalenderåret. Den praktiska betydelsen av ändringen är således liten.

I 12 § finns också en särskild bestämmelse för fall då den skattskyldige inte taxerats på grund av att han eller hon varit begränsat skattskyldig. Att den beskattningsbara förvärvsinkomsten för ett beskattningsår som den skattskyldige inte har beskattats för får anses vara noll är tämligen självklart. Någon särskild regel om det behövs därför inte.

Sammanfattningsvis föreslår vi en justering av 11 §, som gör att bestämmelserna i 12 § inte behövs.

14 §

Skiktgränserna ska enligt förslaget till ändring av 65 kap. 5 § i fortsättningen fastställas för beskattningsår i stället för taxeringsår. Nu aktuell paragraf justeras därför på motsvarande sätt.

67 kap.

12 och 16–18 §§

I paragraferna ersätts hänvisningar till lagar som ska upphävas med hänvisningar till skatteförfarandelagen. Paragraferna anpassas också till skatteförfarandelagens terminologi.

Övriga ändringar

Genom övriga ändringar ersätts hänvisningar till taxeringslagen, skattebetalningslagen och LSK med hänvisningar till skatteförfarandelagen. De tre först nämnda lagarna upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft.

Övergångsbestämmelser

Punkt 1

De nya bestämmelserna ska träda i kraft den 1 januari 2011 och tillämpas första gången på skatt som avser beskattningsår som börjar den 1 januari 2011 eller senare. Om beskattningsåret är ett brutet räkenskapsår ska i stället lagen tillämpas första gången på det beskattningsår som börjar närmast efter den 1 januari 2011.

För skatt som gäller tidigare beskattningsår ska alltså äldre bestämmelser tillämpas. Det behöver inte sägas särskilt utan följer av att annat inte sägs.

Punkt 2

Enligt nuvarande lydelse av 25 kap. 12 §, 35 kap. 3 § och 48 kap. 26 § IL är det inte en förutsättning för avdragsrätt för koncernbidrag eller rätt till koncernkvittning att de medverkande personerna har samma räkenskapsår. Däremot krävs det redovisning i självdeklarationen vid samma års taxering. Enligt paragrafernas nya lydelse krävs att de inblandade personernas räkenskapsår går ut samma dag och att redovisningen sker vid samma deklARATIONstillfälle.

För personer med kalenderår som beskattningsår kommer de nya bestämmelserna att gälla första gången för beskattningsåret 2011, dvs. det beskattningsår som ska deklarerat 2012. För personer med brutet räkenskapsår kommer äldre bestämmelser att gälla även för det beskattningsår som ska deklarerat 2012. För beskattningsåret 2011 och ett brutet beskattningsår som går ut under 2011 gäller enligt huvudregeln i punkt 1 alltså olika regler. Det skulle leda till att bestämmelserna inte kan tillämpas. Samma regler måste gälla. Eftersom de berörda personerna inte ska deklarerat samtidigt bör de nya reglerna i en sådan situation tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2011 även för den som har brutet räkenskapsår. Det framgår av punkt 2.

För de fall då de berörda personerna har olika brutna räkenskapsår behövs ingen särskild övergångsbestämmelse. För samtliga brutna beskattningsår som går ut under 2011 ska äldre bestämmelser tillämpas och deklarationen ska lämnas senast den 2 maj 2012. Vid taxeringen 2012 ska alltså de nuvarande bestämmelserna om koncernbidrag och koncernkvittning tillämpas om de berörda personerna båda har brutna beskattningsår.

1.14 Förslaget till lag om ändring i socialavgiftslagen (2000:980)

Bestämmelserna om värdering av förmåner och kostnadsavdrag i skattebetalningslagen flyttas hit och inte till skatteförfarandelagen

Bestämmelser om beräkning av arbetsgivaravgifter finns i 9 kap. 1–3 §§ skattebetalningslagen (1997:483, SBL). När arbetsgivaravgifter ska betalas regleras i förevarande lag, närmare bestämt i 2 kap. Där finns bestämmelser om vem som är avgiftsskyldig, vilka ersättningar som är avgiftspliktiga, underlaget för beräkning av arbetsgivaravgifter och avgiftssatserna.

Med arbetsgivaravgifter enligt skattebetalningslagen avses inte bara arbetsgivaravgifter enligt 2 kap. utan även särskild löneskatt och allmän löneavgift som en arbetsgivare är skyldig att betala enligt 1 § lagen (1990:659) om särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster (SLF) respektive 1 § lagen (1994:1920) om allmän löneavgift (AL). Även i denna kommentar används termen arbetsgivaravgifter i denna vida betydelse. Som samlingsnamn för de tre nyss nämnda lagarna används uttrycket de tre materiella lagarna.

Enligt 9 kap. 1 § SBL ska arbetsgivaravgifter beräknas för varje redovisningsperiod efter de procentsatser och på det underlag som anges i 2 kap. förevarande lag, 1 § SLF samt 1 och 3 §§ AL. De övriga två paragraferna i 9 kap. SBL avser värdering av förmåner (2 §) och hur ersättningar som till en del avser utgifter i arbetet ska behandlas vid avgiftsberäkningen (3 §).

Frågan är om bestämmelserna om beräkning av arbetsgivaravgifter bör flyttas över till skatteförfarandelagen eller ges här. Bakgrunden till frågan är att skattebetalningslagen inte innehåller några bestämmelser om beräkning av mervärdesskatt eller punktskatt. Där har det uppenbarligen ansetts tillräckligt med de materiella bestämmelserna om skattskyldighet, skattepliktig omsättning/händelse och skattesatser i mervärdesskattelagen (1994:200) och de olika punktskattelagarna samt bestämmelserna i skattebetalningslagen om när och för vilken period en skattedeklaration ska lämnas samt vad deklarationen ska innehålla.

Skatteförfarandelagen innehåller i likhet med skattebetalningslagen en definition av arbetsgivaravgifter utöver arbetsgivaravgifter enligt 2 kap. inkluderar skatt enligt 1 § SLF och avgift enligt 1 § ALF.

Uttaget av allmän löneavgift bygger, bortsett från avgiftssatsen, helt och hållet på bestämmelserna i 2 kap. Underlaget för den särskilda löneskatten beräknas enligt bestämmelser i förevarande lag. Den allmänna löneavgiften och den särskilda löneskatten är som synes starkt knutna till den här lagens bestämmelser om beräkning av underlag för arbetsgivaravgifter.

Enligt 9 kap. 1 § SBL ska arbetsgivaravgifter beräknas för varje redovisningsperiod efter de procentsatser och på det underlag som anges i

1. 2 kap. förevarande lag,
2. 1 § lagen om särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster, och
3. 1 och 3 §§ lagen om allmän löneavgift.

I 2 kap. 24 § sägs att underlaget för beräkningen av arbetsgivaravgifter (avgiftsunderlaget) är summan av de avgiftspliktiga ersättningar som den avgiftsskyldige har gett ut under en kalendermånad. Den allmänna löneavgiften beräknas på samma underlag. Dessutom gäller nyssnämnda paragraf i socialavgiftslagen även vid bestämmandet av underlaget för särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster.

Enligt 10 kap. 9 § 1 SBL ska den som har varit skyldig att betala arbetsgivaravgifter lämna en skattedeklaration. Av 13 § samma kapitel följer att en skattedeklaration ska lämnas för varje redovisningsperiod. För arbetsgivaravgifter är kalendermånad redovisningsperiod. Enligt 10 kap. 17 § första stycket 4 ska en skattedeklaration där arbetsgivaravgifter redovisas innehålla uppgift om den sammanlagda ersättning för vilken utbetalaren ska betala arbetsgivaravgifter, sammanlagt avdrag för den del av ersättningen som avser utgifter i arbetet och periodens sammanlagda avgifter.

Motsvarande bestämmelser finns i 26 kap. skatteförfarandelagen.

Att arbetsgivaravgifter ska beräknas för varje redovisningsperiod följer av de tre materiella lagarna och bestämmelserna om skattedeklaration i 26 kap. skatteförfarandelagen och behöver därför inte anges särskilt som i 9 kap. 1 § SBL (jfr mervärdes- och punktskatt). Det finns vidare inget behov av att upplysa om att avgifterna ska beräknas på de underlag och efter de procentsatser som anges i de tre materiella lagarna. Skatteförfarandelagen innehåller därför ingen motsvarighet till 9 kap. 1 § SBL.

Övriga bestämmelser i 9 kap. SBL gäller avgiftspliktiga förmåner, närmare bestämt hur dessa ska värderas och vem som ska anses som utgivare i vissa specialfall, som t.ex. s.k. frequent flyer-rabatter och liknande förmåner (2 §). Dessutom finns det en bestämmelse som anger hur kostnadsavdrag ska beräknas när det inte finns någon fastställd schablon (3 §).

Enligt 2 kap. 10 § är löner, arvoden, förmåner och andra ersättningar för arbete avgiftspliktiga. I andra stycket sägs att bestämmelser om värdering av förmåner finns i 9 kap. 2 § SBL. Bestämmelser om avgiftsfria förmåner finns i 2 kap. 12–23 §§. Som exempel kan nämnas att en förmån som är skattefri enligt inkomstskattelagen är avgiftsfri enligt socialavgiftslagen.

Det förefaller onödigt krångligt att ha bestämmelser om avgiftsplikt för förmåner här och bestämmelser om hur dessa förmåner ska värderas i en annan lag. Systematiken blir klarare och överskådligheten bättre om avgiftsplikt och värdering regleras i samma lag, dvs. här i socialavgiftslagen. Detta är inget problem i förhållande till de två andra materiella lagarna eftersom underlaget för arbetsgivaravgifter även gäller för allmän löneavgift och 1 § SLF hänvisar till bestämmelserna om avgiftsplikt och avgiftsfrihet i socialavgiftslagen.

Enligt 2 kap. 21 § ska arbetsgivaravgifter inte betalas på en ersättning till den del denna motsvarar utgifter i arbetet. För avgiftsfrihet krävs att utgifterna kan beräknas till minst tio procent av arbetstagarens ersättning från arbetsgivaren under året. Av tredje stycket nämnda paragraf framgår att utgifterna för bestämda yrkesgrupper får beräknas enligt schablon grundad på de genomsnittliga utgifterna inom respektive grupp. Sådana schabloner fastställs av Skatteverket. Vad som gäller om det inte finns någon tillämplig schablon för en arbetstagare regleras dock inte här i socialavgiftslagen utan i skattebetalningslagen, närmare bestämt genom en hänvisning i 9 kap. 3 § SBL till 8 kap. 22 § andra och tredje styckena samma lag. Denna lagstiftningsteknik är både obegriplig och otydlig. Tydligheten förbättras avsevärt om alla bestämmelser om kostnadsavdrag samlas i förevarande lag.

Mot bakgrund av det ovan sagda ska bestämmelser om värdering av förmåner och kostnadsavdrag i fortsättningen ges här. Skattebetalningslagens bestämmelser i nämnda ämnen flyttas alltså över hit och inte till skatteförfarandelagen. Överflyttningen kräver också att det i lagen införs bestämmelser om omprövning och

överklagande av de aktuella besluten. De nya bestämmelserna kommenteras i det följande.

2 kap.

5 §

Paragrafen reglerar F-skattsedelns rättsverkningar. Genom skatteförfarandelagen ersätts dagens F-skattsedel med ett godkännande för F-skatt. Ändringen här görs för att anpassa bestämmelsen till skatteförfarandelagens terminologi.

10 §

I dag ges bestämmelser om värdering av förmåner i skattebetalningslagen. I samband med att den lagen upphävs och ersätts av skatteförfarandelagen flyttas bestämmelserna om värdering över hit. Hänvisningen i *andra stycket* till skattebetalningslagen slopas därför. Bestämmelser om värdering av förmåner ges i fortsättningen i 10 a–10 d §§.

10 a §

Paragrafen, som är ny, ersätter delvis 9 kap. 2 § första stycket SBL, som i allt väsentligt haft samma innehåll sedan skattebetalningslagens tillkomst (prop. 1996/97:100, s. 564). År 1998 gjordes en följdändring som var föranledd av ändringar i den numera upphävda kommunalskattelagen (prop. 1996/97:173). Innehållet i 9 kap. 2 § SBL ändrades på nytt i samband med att inkomstskattelagen beslutades (prop. 1999/2000:2). Vid tre tillfällen har följdändringar gjorts på grund av ändrade regler för värdering av bilförmån (prop. 1999/2000:6, s. 71, prop. 2001/02:45, s. 52 och prop. 2006/07:7, s. 22).

I paragrafen finns nu huvudregeln för hur förmåner ska värderas. Värderingen ska även i fortsättningen ske enligt de bestämmelser som gäller vid fastställande av underlag för inkomstskatt. Detta följer i dag av hänvisningen i 9 kap. 2 § första stycket SBL till 8 kap. 17 § SBL och gällde redan när skattebetalningslagen trädde i kraft (prop. 1996/97:100, s. 559 och 564).

I två fall ska dock värderingen inte följa inkomstskattelagen. Genom hänvisningen i 9 kap. 2 § första stycket SBL till 8 kap. 15 § samma lag gäller en särskild regel om värdering av förmån av annan bostad här i landet än semesterbostad och bostad i en annan fysisk persons hushåll. Värdet av sådan bostadsförmån värderas enligt särskilda värdetabeller, som Skatteverket årligen fastställer. Att

denna särskilda värderingsregel, som fanns med i den ursprungliga lydelsen av skattebetalningslagen (prop. 1996/97:100, s. 558 och 564), ska gälla alltså följer av *punkten 1*. Denna punkt ersätter alltså hänvisningen i 9 kap. 2 § första stycket SBL till 8 kap. 15 § samma lag.

Enligt *punkten 2* ska drivmedelsförmån som avses i 61 kap. 10 § IL värderas till marknadsvärdet och inte, som sägs i nämnda paragraf, till marknadsvärdet multiplicerat med 1,2. Detta undantag från värderingen vid fastställandet av underlag för inkomstskatt har gällt sedan den 1 januari 1997 och fanns alltså med vid skattebetalningslagens tillkomst (prop. 1996/97:19, s. 97 och prop. 1996/97:100, s. 564).

Bestämmelser i 9 kap. 2 § SBL som inte förs över hit

Att den hänvisning som i dag görs i 9 kap. 2 § andra stycket SBL till 8 kap. 14 § första–fjärde styckena samma lag nu upphävs föranleder inga ändringar i förevarande lag.

I *8 kap. 14 § första stycket SBL* sägs att om en arbetstagarare, förutom kontant ersättning för arbete, får andra förmåner, ska skatteavdraget beräknas efter förmånernas sammanlagda värde. Bestämmelsen innebär att skatteavdraget inte bara ska beräknas med hänsyn till den kontanta ersättning som avdraget ska göras från utan att även förmåner ska beaktas vid beräkningen av avdragets storlek.

Att förmåner och andra ersättningar för arbete är avgiftspliktiga följer av 10 §. Enligt 24 § är avgiftsunderlaget summan av de avgiftspliktiga ersättningar som den avgiftsskyldige har gett ut under en kalendermånad. Att förmåner ska räknas med i underlaget för beräkning av arbetsgivaravgifter följer alltså redan av förevarande lag och några ytterligare bestämmelser är därför inte nödvändiga.

Enligt *8 kap. 14 § andra stycket SBL* ska ersättning som arbetstagararen betalat för en förmån beaktas vid beräkningen av förmånsvärdet. Rent principiellt föreligger en förmån om en arbetstagarare för en vara eller tjänst betalar en ersättning som understiger varans eller tjänstens marknadsvärde. Att förmånens värde i sådana fall utgörs av mellanskillnaden är självklart och behöver inte anges särskilt (Lodin m.fl., s. 113, jfr RÅ 2002 ref. 10). Detsamma gäller om det rör sig om en förmån som ska värderas

enligt schablon och inte enligt marknadsvärdet. Vid beräkningen av arbetsgivaravgifter ska förmånen av egen permanentbostad värderas enligt särskilda värdetabeller. Om arbetstagaren betalat en hyra som är lägre än schablonen är förmånens värde naturligtvis lika med mellanskillnaden. Med hänsyn till det nu sagda behövs det ingen lagregel om att ersättning som arbetstagaren betalat för en förmån ska beaktas vid beräkningen av förmånens värde.

Av 8 kap. 14 § tredje stycket SBL framgår att i fråga om sådan förmån som avses i 10 kap. 11 § andra stycket inkomstskattelagen (1999:1229), ska den i vars tjänst rättigheten förvärvats anses som utgivare vid beräkningen av skatteavdrag. Denna bestämmelse gäller förmån av personaloptioner och är från 2009. I samma lagstiftningsärenden införde en motsvarande bestämmelse i 1 § andra stycket (prop. 2007/08:152, s. 32–35 och 42–44). Där sägs att den i vars tjänst aktuell rättighet förvärvats ska anses som utgivare av förmånen. Hänvisningen till 9 kap. 2 § SBL till 8 kap. 14 § tredje stycket är onödig och att bestämmelsen nu upphävs föranleder inga ändringar i förevarande lag.

I 8 kap. 14 § fjärde stycket första meningen SBL regleras förmåner som ges ut av någon annan än arbetsgivaren, men där arbetsgivaren stått för de kostnader som ligger till grund för förmånen. Bestämmelsen innebär att den som slutligt stått för de kostnader som ligger till grund för förmånen ska anses som utgivare av förmånen, dvs. arbetsgivaren.

Genom bestämmelsen i 8 kap. 14 § fjärde stycket andra meningen SBL specialregleras det förhållandet att en utländsk utbetalare ger ut en förmån eller ersättning till någon som är anställd hos en svensk arbetsgivare. Om förmånen eller ersättningen kan anses ha sin grund i anställningen i Sverige och det inte finns något anställningsförhållande mellan utgivaren och den anställda ska den svenske arbetsgivaren anses som utgivare av förmånen eller ersättningen.

I 2 och 3 §§ finns bestämmelser med motsvarande innehåll som i 8 kap. 14 § fjärde stycket SBL. I 2 § föreskrivs att den som slutligen har stått för de kostnader som ligger till grund för en förmån, som getts ut av någon annan, ska betala arbetsgivaravgifter på förmånen. Enligt 3 § ska en svensk arbetsgivare under nyss nämnda förutsättningar betala arbetsgivaravgifter på förmåner eller ersättningar som hans eller hennes anställda fått från utlandet. Hänvisningen i 9 kap. 2 § SBL till 8 kap. 14 § fjärde stycket är alltså också onödig och att

bestämmelserna nu upphävs föranleder därför inga ändringar i förevarande lag.

Däremot behövs bestämmelserna i 8 kap. 14 § femte stycket SBL om när den som är skyldig att betala arbetsgivaravgifter för nu aktuella förmåner ska redovisa förmånerna. Den bestämmelsen ges dock inte här utan i 24 §.

10 b §

I 10 a § sägs att vid värderingen av förmåner gäller inkomstskattelagen. Enligt 61 kap. 18 § IL får värdet av kostförmån och bilförmån justeras uppåt eller nedåt om det finns synnerliga skäl. I 61 kap. 19 § IL anges vad som kan anses som synnerliga skäl för att justera ett bilförmånsvärde nedåt och i 19 b § finns en särskild justeringsregel för testbilar. Dessa bestämmelser om justering av förmånsvärden gäller även vid beräkning av arbetsgivaravgifter. Bestämmelserna ska dock bara tillämpas på begäran av arbetsgivaren och efter beslut av Skatteverket. För att arbetsgivaren ska få lägga ett justerat förmånsvärde till grund för beräkningen av underlaget för arbetsgivaravgifter krävs alltså att Skatteverket först beslutat om justering.

Att en arbetsgivare kan begära att få tillämpa ett justerat förmånsvärde följer i dag av 9 kap. 2 § andra stycket 1 SBL. Denna möjlighet till justering infördes 1992 och fanns alltså med i den ursprungliga lydelsen av skattebetalningslagen (prop. 1991/92:129, s. 20–26 och prop. 1996/97:100, s. 564). Bestämmelsen om justering förs nu över hit. Vilka ändringar som gjorts i 9 kap. 2 § SBL redogörs för i kommentaren till 10 a §.

10 c §

Av 10 a § 1 följer att förmånen av egen permanentbostad ska värderas enligt särskilda värdetabeller, dvs. enligt schablon. Om schablonvärdet avviker med mer än tio procent från det värde som följer av värderingsreglerna i inkomstskattelagen, dvs. 61 kap. 2 eller 20 §, får Skatteverket på begäran av arbetsgivaren bestämma värdet på bostadsförmånen. Denna möjlighet till justering infördes 1994 och fanns alltså redan vid skattebetalningslagens tillkomst (prop. 1993/94:90, s. 32 och 111 samt prop. 1996/97:100, s. 564). Bestämmelsen om justering av bostadsförmånsvärde förs nu över hit från 9 kap. 2 § andra stycket 2 SBL. Vilka ändringar som gjorts i 9 kap. 2 § SBL redogörs för i kommentaren till 10 a §.

10 d §

Att arbetsgivaren ska underrätta arbetstagaren om Skatteverkets beslut om justering av förmånsvärde följer i dag av 9 kap. 2 § tredje stycket SBL. Skyldigheten att underrätta arbetstagaren har gällt sedan 1992 (prop. 1991/92:129, s. 22 och 23). Denna underrättelse-skyldighet ges i fortsättningen här.

Vilka ändringar som gjorts i 9 kap. 2 § SBL redogörs för i kommentaren till 10 a §.

21 §

En huvudprincip inom såväl socialförsäkrings- som socialavgifts-området är att ersättningar som är avsedda att täcka kostnader i arbetet varken är förmåns- eller avgiftsgrundande. Denna princip kommer bl.a. till uttryck i förevarande paragraf där det sägs att arbetsgivaravgifter inte ska betalas på en ersättning till den del denna motsvarar utgifter i arbetet. För avgiftsfrihet krävs att utgifterna kan beräknas till minst tio procent av arbetstagarens ersättning från arbetsgivaren under året. Regeln avser fall där någon särskild kostnadsersättning inte utgår utan där ersättningen bestämts med hänsyn till att den ska täcka arbetstagarens utgifter i arbetet.

Enligt *tredje stycket* får utgifterna för vissa bestämda yrkesgrupper beräknas enligt schablon grundad på de genomsnittliga utgifterna inom respektive grupp. I 4 kap. 3 § sägs att närmare föreskrifter för tillämpningen av tredje stycket meddelas av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer. I 21 § 1 skattebetalningsförordningen (1997:750) bemyndigas Skatteverket att meddela föreskrifter om beräkning av arbetstagares utgifter i viss verksamhet enligt förevarande paragrafs tredje stycke.

Om det inte finns någon schablon ska utgivaren begära att Skatteverket bestämmer hur kostnadsavdraget ska beräknas. Att utgivaren ska vända sig till Skatteverket om det inte finns någon tillämplig schablon sägs dock i dag inte i socialavgiftslagen utan det följer av en hänvisning i 9 kap. 3 § SBL till 8 kap. 22 § andra stycket samma lag. Regelverket för beräkningen av arbetsgivaravgifter blir betydligt tydligare om denna bestämmelse i stället ges här, dvs. i *fjärde stycket* i direkt anslutning till bestämmelsen om att utgifterna för bestämda yrkesgrupper får beräknas enligt schablon. Hänvisningen i 9 kap. 3 § SBL till 8 kap. 22 § andra stycket samma lag ersätts alltså av en självständig bestämmelse i förevarande paragrafs fjärde stycke.

I ett nytt *femte stycke* sägs att om en arbetstagares kostnader beräknats enligt schablon eller bestämts av Skatteverket i ett särskilt beslut ska utgivaren underrätta arbetstagaren om detta. En sådan underrättelseskyldighet har en arbetsgivare redan i dag, nämligen enligt hänvisningen i 9 kap. 3 § SBL till 8 kap. 22 § tredje stycket samma lag.

Bestämmelser om kostnadsavdrag av i stort sett samma innehåll som i dag fanns redan när lagen (1984:668) om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare infördes (prop. 1983/84:167). Dessa fördes sedan utan ändringar över till skattebetalningslagen (prop. 1996/97:100, s. 564). Den nuvarande lydelsen av 9 kap. 3 § är dock från 2001 (prop. 2000/01:8, s. 27 och 123).

24 §

I ett nytt *andra stycke* föreskrivs när ersättningar som avses i 2 och 3 §§ ska räknas in i underlaget för arbetsgivaravgifter. Den nya föreskriften kan sägas vara ett nödvändigt avsteg från den s.k. kontantprincipen som kommer till uttryck i första stycket. Bestämmelsen är dock inte ny utan ersätter hänvisningen i 9 kap. 2 § första stycket SBL till 8 kap. 14 § femte stycket andra meningen samma lag. Vilka ändringar som gjorts i 9 kap. 2 § SBL redogörs för i kommentaren till 10 a §.

Principen att ersättningar av nu aktuellt slag ska räknas med först när den avgiftsskyldige har fått kännedom om ersättningen infördes 1997 (prop. 1996/97:19 och 100, se även prop. 1997/98:133, s. 40–45).

Den som utger avgiftspliktig ersättning ska betala arbetsgivaravgifter. Detta gäller dock enligt 2 § inte om en avgiftspliktig ersättning utgörs av rabatt, bonus eller annan ersättning på grund av kundtrohet eller liknande. I sådana fall ska arbetsgivaravgifter i stället betalas av den som slutligt har stått för de kostnader som ligger till grund för ersättningen, dvs. normalt arbetsgivaren. En liknande bestämmelse finns i 3 § för ersättningar från utlandet som har sin grund i en anställning i Sverige hos någon annan än den som utgett ersättningen. Arbetsgivaravgifter ska i sådana fall betalas av den hos vilken mottagaren är anställd i Sverige.

De ersättningar som avses i 2 och 3 §§ ska räknas in i avgiftsunderlaget för den kalendermånad under vilken den avgiftsskyldige fick kännedom om ersättningen. Av 34 kap. 5 § skatteförfarandelagen följer att den som har fått en förmån eller ersättning som avses i 2 eller 3 § ska meddela den som ska lämna

kontrolluppgift senast månaden efter det att förmånen mottogs. Det innebär att förmånen normalt räknas in i avgiftsunderlaget för kalendermånaden efter den månad då förmånen utgick.

Av ett nytt *tredje stycke* följer att förmåner av personaloptioner ska räknas med då optionen utnyttjas eller överläts. Det följer i dag av 9 kap. 2 § SBL hänvisar till 8 kap. 14 § femte stycket första stycket och har gällt sedan den 1 januari 2009 (prop. 2007/08:152, s. 42).

Enligt 34 kap. 4 § skatteförfarandelagen ska den som har utnyttjat eller överlåtit en personaloption till den kontrolluppgiftsskyldige (den i vars tjänst optionen har förvärvats, 15 kap. 5 § skatteförfarandelagen) lämna de uppgifter som behövs för att kontrolluppgiftsskyldigheten ska kunna fullgöras. Uppgiften ska enligt 34 kap. 8 § samma lag lämnas senast månaden efter det att personaloptionen utnyttjades eller överläts, dock inte senare än den 15 januari påföljande år. Av den anledningen korrigeras dagens ordalydelse något, dvs. det sägs här att förmånen ska räknas med senast när utgivaren får kännedom om den (jfr 11 kap. 8 § skatteförfarandelagen).

4 kap.

1 §

Ändringen i *första stycket* är en följd av att bestämmelser om förfarandet för att ta ut socialavgifter i fortsättningen kommer att finnas i skatteförfarandelagen.

Förmåner är avgiftspliktiga och ska värderas enligt inkomstskattelagen. På begäran av en avgiftsskyldig ska Skatteverket besluta om justerade förmånsvärden för bilförmån, kostförmån och bostadsförmån. Ersättningar för utgifter i arbetet är inte avgiftspliktiga. Om sådana utgifter ingår i ersättningen för arbetet och det inte finns någon schablon för hur utgifterna ska beräknas kan den avgiftsskyldige begära att Skatteverket bestämmer hur utgifterna ska beräknas. Genom nu nämnda underlagsbeslut fastställer Skatteverket vilka värden den avgiftsskyldige ska använda vid beräkningen av avgiftsunderlaget. Dessa värden ligger därmed till grund för redovisningen av arbetsgivaravgifterna och därmed också för besluten om avgifterna.

I dag fattas underlagsbeslut och beslut om arbetsgivaravgifter enligt skattebetalningslagen. I framtiden kommer beslut om arbetsgivaravgifter att fattas enligt 53 kap. 1 § skatteförfarandelagen och underlagsbesluten enligt 2 kap. 10 b och 10 c §§ samt

21 § fjärde stycket förevarande lag. Den nya lagen kommer, i likhet med skattebetalningslagen, att innehålla särskilda bestämmelser om omprövning och överklagande. För att nu aktuella underlagsbeslut, som ligger till grund för besluten om arbetsgivaravgifter, ska kunna omprövas och överklagas i samma omfattning och utsträckning som besluten om arbetsgivaravgifter föreskrivs i *andra stycket* att bestämmelserna om omprövning och överklagande i 66 och 67 kap. skatteförfarandelagen gäller för beslut enligt 2 kap. 10 b och 10 c §§ samt 2 kap. 21 § fjärde stycket. Besluten ska vid tillämpningen av bestämmelserna i skatteförfarandelagen anses som beslut om arbetsgivaravgifter. Det innebär bl.a. att omprövningsfristen och överklagandetiden är sex år.

2 §

När skatteförfarandelagen träder i kraft upphör lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter att gälla. Bestämmelser om betalningssäkring finns i fortsättningen i skatteförfarandelagen, närmare bestämt i 46 kap. Eftersom den lagen gäller för avgifter som tas ut enligt förevarande lag behöver det inte sägas här att bestämmelserna om betalningssäkring i skatteförfarandelagen gäller i fråga om socialavgifter. Det är skälet till den ändring som nu görs.

1.15 Förslaget till lag om ändring i tullagen (2000:1281)

1 kap.

6 a §

Bestämmelser om bevissäkring och betalningssäkring finns i dag i lagen (1994:466) om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet (tvångsåtgärdslagen) och lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter (betalningssäkringslagen). Bestämmelser om ersättning för kostnader för biträde finns i lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m. (ersättningslagen). Lagarna som gäller för tull, skatt som ska betalas till Tullverket, tulltillägg och ränta upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Bestämmelser om bevissäkring, betalningssäkring och ersättning finns därefter i skatteförfarandelagen, som inte gäller för tull och skatt m.m. som tas ut enligt förevarande lag. För att ersättning för biträdeskostnader ska kunna beviljas och betalningssäkring och bevissäkring ska kunna vidtas även i fortsättningen hänvisas här till skatteförfarandelagens bestämmelser i dessa ämnen.

I *andra stycket* sägs att vad tillämpningen av *första stycket* ska det som sägs om Skatteverket och Kronofogdemyndigheten i stället gälla Tullverket.

Det innebär att Tullverket i likhet med i dag för det allmännas talan i mål om betalningssäkring av fordringar enligt denna lag. I dag följer det av 3 § andra stycket betalningssäkringslagen (prop. 1999/2000:126, s. 107–109 och 160).

Tullverket ska vidare även i fortsättningen få verkställa tvångsåtgärder som grundar sig på kontroll enligt förevarande lag. Det följer av att vad som sägs om Kronofogdemyndigheten i 69 kap. 1–12 §§ skatteförfarandelagen i stället ska gälla Tullverket vid tillämpningen av *första stycket*. I dag följer det av 21 § andra stycket tvångsåtgärdslagen (prop. 1993/94:151, s. 160).

Eftersom förevarande lag innehåller bestämmelser om att handlingar och uppgifter får undantas från kontroll behövs det ingen hänvisning till skatteförfarandelagens bestämmelser i ämnet (47 kap.). Bestämmelser om undantag från kontroll finns här i 6 kap. 34–38 §§ och dessa gäller alltså även vid bevissäkring i samband med kontroll enligt förevarande lag.

I 40 kap. 6 § skatteförfarandelagen sägs att ansökan om ersättning för kostnader för biträde ska göras hos den myndighet

som handlägger ärendet. Tullverket beslutar alltså om ersättning i ärenden enligt denna lag.

6 b §

Enligt 45 kap. 14 § skatteförfarandelagen prövas frågor om bevis-säkring av den länsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av den som bevissäkringen gäller när ansökan görs. Hänvisningen i 6 a § omfattar inte denna forumbestämmelse, vilket beror på att det i 28 § tvångsätgärdslagen finns en särskild forumbestämmelse för tvångsätgärder som avser kontroll av skatt eller tull som beslutas av Tullverket. Enligt bestämmelsen prövas frågor om sådana tvångs-ätgärder av den länsrätt inom vars domkrets åtgärden ska verkställas eller har verkställts. Den sägs nu i stället här. Forum-bestämmelsen i 28 § tvångsätgärdslagen har ändrats ett flertal gånger men fick sin nuvarande lydelse i samband med att Skatteverket inrättades (prop. 2002/03:99).

6 c §

I 6 a finns en hänvisning till 46 kap. skatteförfarandelagen, dvs. till bestämmelserna om betalningssäkring. Enligt 46 kap. 13 § skatteförfarandelagen ska frågor om betalningssäkring prövas av den länsrätt som är behörig att pröva ett överklagande från den som betalningssäkringen gäller när ansökan görs. Det innebär att ansökan ska göras hos den länsrätt som är behörig att pröva ett överklagande enligt 67 kap. 8–10 §§ skatteförfarandelagen, dvs. inom den länsrätt inom vars domkrets en fysisk person har sin hemortskommun eller en juridisk person sitt säte eller liknande.

Förevarande lag innehåller ingen särskild bestämmelse om behörig länsrätt. Det innebär enligt 14 § andra stycket lagen (1971:289) om allmänna förvaltningsdomstolar att beslut om tull m.m. överklagas hos den länsrätt inom vars domkrets ärendet först prövats.

Mål om betalningssäkring och mål enligt denna lag kan alltså handläggas vid olika domstolar. Förevarande paragraf införs för att ge Tullverket möjlighet att ansöka om betalningssäkring hos den länsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av den fordran som betalningssäkringen gäller. En motsvarande bestämmelse finns i dag 20 § andra stycket betalningssäkringslagen (prop. 1999/2000:126, s. 107–109 och 160).

5 kap.

13 §

Bestämmelsen i *fjärde stycket* om befrielse från annan skatt än tull vid synnerliga skäl ändras. Enligt dagens bestämmelse är det Tullverket som beslutar om befrielse. Ändringen innebär att regeringen får rätt att besluta om befrielse och ge myndighet rätt att fatta sådana beslut. Enligt utredningens bedömning är det inte uteslutet att situationer då regeringen bör ha beslutanderätt kan uppkomma. Motsvarande gäller redan för befrielse på grund av synnerliga skäl från ränta på annan skatt än tull enligt 5 kap. 19 §.

Möjligheten till befrielse från skatt som ska betalas till Tullverket vid synnerliga skäl enligt 13 kap. 1 § andra stycket SBL avskaffas. Befrielse på grund av synnerliga skäl för sådan skatt kommer alltså att uttömmade regleras här. Se avsnittet ”Bestämmelser som inte får någon motsvarighet” efter författningskommentaren till 60 kap. 1 § skatteförfarandelagen.

I 9 kap. 2 § första stycket föreslås en särskild bestämmelse om överklagande.

24 §

Nuvarande bestämmelse hänvisar till 12 kap. 6, 6 b, 7–7 e §§, 12 § första stycket och 13 §, 21 kap. 3 § andra stycket samt 22 kap. 2 och 14 §§ skattebetalningslagen (1997:483, SBL). Skattebetalningslagen upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Hänvisningarna i förevarande paragraf ändras därför till att avse skatteförfarandelagens bestämmelser om betalningsskyldighet för företrädare för en gäldenär som är juridisk person.

Bestämmelsen om förbud mot ompröva fullföljda överenskommelser om betalningsskyldighet i 21 kap. 3 § andra stycket SBL ersätts emellertid inte i skatteförfarandelagen. Detsamma gäller motsvarande överklagandeförbud i 22 kap. 2 § SBL. Skälet till att bestämmelserna slopas framgår av kommentarerna till 66 och 67 kap. skatteförfarandelagen.

Övriga överklagandeförbud i 22 kap. 2 § SBL förs, bortsett från förbudet att överklaga vitesförelägganden, över till 67 kap. 5 § skatteförfarandelagen. Ingen av förbuden har dock relevans för mål om företrädaransvar varför det är meningslöst att hänvisa dit.

Dagens bestämmelse hänvisar även till 22 kap. 14 § SBL. Om en företrädare överklagar ett beslut om företrädaransvar, ska enligt nämnda paragraf överklagandet ha kommit in inom två månader

från den dag då företrädaren fick del av beslutet. Överklagar det allmänna ombudet räknas tvåmånadersfristen från den dag då beslutet meddelades. Bestämmelsen är från 2003 (prop. 2002/03:128, s. 59) och infördes sannolikt för att termen ”skattskyldig” används i bestämmelsen om överklagandetid i 6 kap. 13 § TL dit skattebetalningslagen hänvisar.

I skatteförfarandelagen ersätts termen ”den skattskyldige” med uttrycket ”den som beslutet gäller”. Ändringen görs för att det inte ska råda någon tvekan om att även den som inte är skattskyldig får överklaga om beslutet gäller denne. Skatteförfarandelagens bestämmelse om tid för överklagande av länsrättens och kammarrättens beslut i 67 kap. 29 § omfattar därför även företrädare. Bestämmelsen i 22 kap. 14 § SBL får ingen motsvarighet i skattebetalningslagen.

Det nu sagda innebär att besluten i fortsättningen får överklagas inom den tid som gäller enligt 6 a § förvaltningsprocesslagen (1971:291), dvs. inom tre veckor från den dag då företrädaren fick del av beslut. Bestämmelsen i 9 kap. 11 § förefaller nämligen inte vara tillämplig på Tullverkets beslut om företrädaransvar.

8 kap.

2 §

Ändringarna är av språklig och redaktionell karaktär.

6 §

Undantagen för rättelse av felräkning eller skrivfel och avvikelser som avser bedömning av ett yrkande i punkterna 1 och 2 slopas.

Enligt den förstnämnda bestämmelsen ska tulltillägg inte tas ut vid rättelse av en felräkning eller ett skrivfel som uppenbart framgår av tulldeklaration eller annat dokument som lämnats till ledning för tulltaxering. För att bestämmelsen ska kunna tillämpas krävs att felet direkt framgår av de handlingar som lämnats. Felaktigheten ska vidare vara så iögonfallande att den som granskar uppgiften med normal noggrannhet inte kan undgå att upptäcka felet (prop. 1985/86:41, s. 39). Att denna typ av fel inte ska leda till tulltillägg framgår numera redan av definitionen av oriktig uppgift i 2 §. Enligt definitionen ska en uppgift nämligen inte anses vara oriktig om uppgiften tillsammans med övriga lämnade uppgifter utgör tillräckligt underlag för ett riktigt beslut (2 § tredje stycket 1). Bestämmelsen har således inte någon funktion och ska därför slopas.

Bestämmelsen i punkten 2 anger att tulltillägg inte ska tas ut om en avvikelse avser bedömning av ett yrkande och avvikelsen inte gäller någon uppgift i sak. Den har inte heller någon självständig betydelse. Ett oriktigt yrkande ska nämligen framgå av de lämnade uppgifterna. Dessutom måste den deklarationsskyldige i någon form ha redovisat de sakförhållanden som ligger till grund för yrkandet (prop. 1985/86:41, s. 27 och 28 samt prop. 1977/78:136, s. 144 och 145). Om sakomständigheterna redovisats korrekt föreligger ingen oriktig uppgift eftersom uppgiften (yrkandet) tillsammans med övriga lämnade uppgifter utgör tillräckligt underlag för ett riktigt beslut (2 § tredje stycket 1). Om deklarerade uppgifter visserligen varit ofullständiga, men det av övriga uppgifter från den deklarationsskyldige framgår att uppgifterna är motstridiga, orimliga eller att det föreligger en uppenbar brist, föreligger inte heller någon oriktig uppgift; i sådana fall är det uppenbart att uppgiften (yrkandet) inte kan läggas till grund för ett beslut (2 § fjärde stycket 2).

Vi föreslår även att motsvarande bestämmelser om skattetillegg slopas (se författningskommentaren till 49 kap. 10 § skatteförfarandelagen).

10 §

I paragrafen görs endast redaktionella och språkliga ändringar.

Upphävandet av 14 §

Enligt 14 § första stycket ska bestämmelserna om befrielse från tulltillägg och förseningsavgift beaktas, även om yrkande om detta inte framställts, i den mån det föranleds av vad som förekommit i ärendet eller målet om tulltillägg eller förseningsavgift.

Om tull sätts ned, ska enligt 14 § andra stycket också beslutet om tulltillägg ändras på det sätt som nedsättningen kan föranleda.

Bestämmelserna är utformade efter mönster av skatteförfarandet (prop. 1985/86:41, s. 42). Skatteförfarandebestämmelserna finns nu i 5 kap. 15 och 19 §§ TL samt 15 kap. 12 och 14 §§ SBL. De får emellertid ingen motsvarighet i den nya skatteförfarandelagen. Skälet till det är att det som sägs i bestämmelserna gäller ändå. Detsamma gäller för bestämmelserna i 14 §. Se under rubriken ”Bestämmelser om särskilda avgifter som inte får någon motsvarighet” efter författningskommentaren till 52 kap. skatteförfarandelagen.

9 kap.**2 §**

I paragrafens första stycke förs en ny bestämmelse in. Bestämmelsen gäller beslut om nedsättning eller befrielse från annan skatt än tull enligt 5 kap. 13 § fjärde stycket och ränta på annan skatt än tull enligt 19 § samma kapitel. Beslut om nedsättning eller befrielse fattas enligt dessa paragrafer av regeringen eller den förvaltningsmyndighet som regeringen bestämmer. Det handlar om en diskretionär bedömning som, om myndighet fattat beslutet, lämpligen överprövas av regeringen. Förslaget innebär att beslut enligt tullagen hanteras på samma sätt som motsvarande beslut enligt skatteförfarandelagen (60 kap. 1 § och 67 kap. 7 §).

Övriga ändringar

Övriga ändringar är en följd av att skattebetalningslagen upphävs och ersätts av bestämmelser i skatteförfarandelagen.

*Övergångsbestämmelser**Punkten 1*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011 och tillämpas på förhållanden som hänför sig till tid efter utgången av 2010. Se vidare kommentaren till skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser och då särskilt punkterna 14, 17 och 18 där upphävandet av betalningssäkringslagen, tvångsåtgärdslagen och skattebetalningslagen behandlas.

Punkten 2

Ersättning för biträdeskostnader regleras fr.o.m. den 1 januari 2011 i skatteförfarandelagen. De nya bestämmelserna om ersättning i skatteförfarandelagen ska tillämpas första gången på kostnader i ärenden och mål som inleds efter utgången av 2010. Detsamma ska gälla den hänvisningen i nya 6 a § till nämnda bestämmelser om ersättning.

Den upphävda ersättningslagen ska enligt punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser fortfarande gälla för kostnader i ärenden och mål som har inletts före utgången av 2010.

Om ärenden eller målet avser ett förhållanden som hänför sig till tiden före eller efter utgången av 2010 spelar alltså ingen roll utan avgörande för om den upphävda ersättningslagen eller nya 1

kap. 6 a § ska tillämpas är när ärendet eller målet inleddes. Se vidare kommentaren till punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser.

1.16 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:629) om trängselskatt

3 b §

Ändringen är föranledd av att lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter (betalningssäkringslagen) och lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m. (ersättningslagen) upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Bestämmelserna om betalningssäkring och ersättning för kostnader finns därefter i skatteförfarandelagen, som inte gäller för trängselskatt. För att bestämmelserna även fortsättningsvis ska gälla hänvisas här till skatteförfarandelagens bestämmelser om ersättning och bevisssäkring.

17 §

Skattebetalningslagen upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Hänvisningarna i förevarande paragraf ändras därför till att avse motsvarande bestämmelser i skatteförfarandelagen. Dessutom hänvisas till den nya bestämmelsen i 63 kap. 17 § skatteförfarandelagen om att Skattverket får bevilja anstånd om det är till fördel för det allmänna. Sådana beslut om anstånd får enligt 67 kap. 5 § första stycket 6 skatteförfarandelagen inte överklagas, varför det även tas in en hänvisning till överklagandeförbudet.

Övergångsbestämmelser

Punkten 1

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011 och tillämpas på skatt för vilken skattskyldighet inträder efter utgången av 2010.

Betalningssäkringslagen upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Enligt punkten 14 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser ska betalningssäkringslagen fortfarande gälla för tvångsåtgärder och betalningssäkring i fråga om skatt som avser förhållanden före ikraftträdandet.

Även Skattebetalningslagen upphävs men gäller fortfarande med vissa undantag för skattepliktiga händelser som har inträffat före ikraftträdandet. Det sägs i punkten 18 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.

Punkten 2

Ersättning för biträdeskostnader regleras fr.o.m. den 1 januari 2011 i skatteförfarandelagen. De nya bestämmelserna om ersättning i skatteförfarandelagen ska tillämpas första gången på kostnader i ärenden och mål som inleds efter utgången av 2010. Detsamma ska gälla hänvisningen i nya 3 b § till nämnda bestämmelser om ersättning.

Den upphävda ersättningslagen ska enligt punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser fortfarande gälla för kostnader i ärenden och mål som har inletts före utgången av 2010.

Om skattskyldighet har inträtt före eller efter utgången av 2010 spelar alltså ingen roll utan avgörande för om den upphävda ersättningslagen eller nya 3 b § ska tillämpas är när ärendet eller målet inleddes. Se vidare kommentaren till punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser.

Punkten 3

Skatteförfarandelagens bestämmelser om anstånd med betalning av skatter och avgifter är något generösare än skattebetalningslagens bestämmelser och bör få genomslag direkt. Det uppnås genom förevarande punkt. Ansökningar om anstånd som görs från ikraftträdandet ska alltså utan undantag bedömas enligt de nya och något generösare bestämmelserna i 17 § och det oavsett om ansökan avser skatt för vilken skattskyldighet har inträtt före ikraftträdandet.

1.17 Förslaget till lag om ändring i vägtrafikskattelagen (2006:227)

1 kap.

8 §

Nuvarande bestämmelse hänvisar till 10 kap. 27 §, 14 kap. och 23 kap. 2 § skattebetalningslagen (1997:483, SBL). Skattebetalningslagen upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Hänvisningarna i förevarande paragraf ändras därför till att avse de bestämmelser i skatteförfarandelagen som behövs för att kontrollera vägtrafikskatten.

Hänvisningen till bestämmelserna om föreläggande i 10 kap. 27 § SBL ersätts inte med någon motsvarande hänvisning till skatteförfarandelagen. Att hänvisningen slopas beror på att den här lagen inte innehåller någon skyldighet som kan jämföras med skyldigheten att lämna preliminär självdeklaration eller skattedeklaration. Möjligheten att förelägga fordonsägaren att fullgöra sin uppgiftsskyldighet enligt förevarande lag kvarstår alltså genom den föreslagna hänvisningen till 37 kap. 6 § skatteförfarandelagen.

De bestämmelser i 14 kap. SBL som inte är relevanta vid kontroll av vägtrafikskatt och som därför inte får några motsvarigheter här är 1 a, 2 a och 2 b §§ SBL. Bestämmelsen om besök eller annat personligt sammanträffande i 14 kap. 6 § SBL slopas och förs alltså inte över till skatteförfarandelagen. Grunden för slopandet redovisas i kommentaren till 41 kap skatteförfarandelagen.

Bestämmelser om bevissäkring och betalningssäkring finns i dag i lagen (1994:466) om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet (tvångsåtgärdslagen) och lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter (betalningssäkringslagen). Ersättning för kostnader för biträde regleras i lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m. (ersättningslagen). Dessa lagar, som gäller för vägtrafikskatt, upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Bestämmelser om ersättning, bevissäkring och betalningssäkring finns därefter i skatteförfarandelagen, som inte gäller för vägtrafikskatt. Här hänvisas därför till skatteförfarandelagens bestämmelser i nyssnämnda ämnen.

Förevarande paragraf hänvisar i dag till bestämmelser om utlämnande av uppgifter i 14 kap. 8 § SBL. Det rör sig dels om bestämmelser som bryter sekretessen hos myndigheter så att de

kan lämna uppgifter som behövs för skattekontrollen till Skatteverket, dels om under vilka förutsättningar Skatteverket får lämna sekretessbelagda uppgifter till utländska myndigheter. Bestämmelser i dessa ämnen bör i fortsättningen ges i förordning, dvs. i skatteförfarandeförordningen. Dagens hänvisning till 14 kap. 8 § SBL bör därför ersättas med en hänvisning i vägtrafikskatteförordningen (2006:242) till bestämmelserna i skatteförfarandeförordningen.

Denna ändring behandlas i kommentaren till 41 kap. skatteförfarandelagen.

7 kap.

2 §

Vi föreslår i avsnitt 9.5 att vitesförelägganden ska få överklagas. Det bör även gälla förfarandet för vägtrafikskatt och överklagandeförbudet i *andra stycket* slopas därför.

Övriga ändringar

Övriga ändringar är en följd av att skattebetalningslagen och taxeringslagen (1990:324) upphävs och ersätts av bestämmelser i skatteförfarandelagen.

Övergångsbestämmelser

Punkten 1

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011 och tillämpas på fordonsskatt som avser tid efter utgången av 2010.

Tvångsåtgärdslagen och betalningssäkringslagen upphävs i samband med att skatteförfarandelagen träder i kraft. Enligt punkterna 14 och 17 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser ska nämnda lagar fortfarande gälla för tvångsåtgärder och betalningssäkring i fråga om skatt som avser förhållanden före ikraftträdandet.

Även Skattebetalningslagen upphävs men gäller fortfarande med vissa undantag för skattepliktiga händelser som har inträffat före ikraftträdandet. Det sägs i punkten 18 i skatteförfarandelagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.

Punkten 2

Ersättning för biträdeskostnader regleras fr.o.m. den 1 januari 2011 i skatteförfarandelagen. De nya bestämmelserna om ersättning i skatteförfarandelagen ska tillämpas första gången på kostnader i ärenden och mål som inleds efter utgången av 2010. Detsamma ska gälla den nya hänvisningen i 1 kap. 8 § till nämnda bestämmelser om ersättning.

Den upphävda ersättningslagen ska enligt punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser fortfarande gälla för kostnader i ärenden och mål som har inletts före utgången av 2010.

Om fordonsskatten avser tid före eller efter utgången av 2010 spelar alltså ingen roll utan avgörande för om den upphävda ersättningslagen eller de nya bestämmelserna i 1 kap. 8 § ska tillämpas är när ärendet eller målet inleddes. Se vidare kommentaren till punkten 15 i skatteförfarandelagens ikraftträdande och övergångsbestämmelser.

Punkten 3

För att rätten att överklaga vitesförelägganden ska få genomslag direkt sägs här att den nya lydelsen av 7 kap. 2 § ska tillämpas på vitesförelägganden som meddelats efter utgången av 2010. Sådana vitesförelägganden för alltså överklagas även om de skulle avse kontroll av fordonsskatt för tid före ikraftträdandet.

Statens offentliga utredningar 2009

Kronologisk förteckning

1. En mer rättssäker inhämtning av elektronisk kommunikation i brottsbekämpningen. Ju.
2. Nya nät för förnybar el. N.
3. Ransonering och prisreglering i krig och fred. Fö.
4. Sekretess vid anställning av myndighetschefer. Fi.
5. Säkerhetskopiors rättsliga status. Ju.
6. Återkrav inom välfärdssystemen. – Förslag till lagstiftning. Fi.
7. Den svenska administrationen av jordbruksstöd. Jo.
8. Trygg med vad du äter – nya myndigheter för säkra livsmedel och hållbar produktion. Jo.
9. Säkerhetskontroller vid fullmäktige- och nämndsammanträden. Fi.
10. Miljöprocessen. M.
11. En nationell cancerstrategi för framtiden. S.
12. Skatt i retur. Fi.
13. Effektiviteten i Kriminalvårdens lokal-försörjning. Ju.
14. Grundlagsskydd för digital bio och andra yttrandefrihetsrättsliga frågor. Ju.
15. Kraftsamling!
– museisamverkan ger resultat.
+ Bilagor. Ku.
16. Betänkande av Kulturutredningen.
Grundanalys
Förnyelseprogram
Kulturpolitikens arkitektur. Ku.
17. Kommunal kompetenskatalog.
En problemorientering. Ju.
18. Två rapporter till Grundlagsutredningen. Ju.
19. Aktiv väntan – asylökande i Sverige. Ju.
20. Mer järnväg för pengarna. N.
21. Redovisning av kommunal medfinansiering. Fi.
22. En ny alkohollag. S.
23. Olovlig tobaksförsäljning. S.
24. De statliga beställarfunktionerna och anläggningsmarknaden. N.
25. Samordnad kommunstatistik för styrning och uppföljning. Fi.
26. Det växande vattenbrukslandet. Jo.
27. Ta klass. U.
28. Stärkt stöd för studier – tryggt, enkelt och flexibelt. + Bilagor. U.
29. Fritid på egna villkor. IJ.
30. Skog utan gräns? Jo.
31. Effektiva transporter och samhällsbyggande – en ny struktur för sjö, luft, väg och järnväg. N.
32. Socialtjänsten. Integritet – Effektivitet. S.
33. Skatterabatt på aktieförvärv och vinstutdelningar. Fi.
34. Förenklingar i aktiebolagslagen m.m. Ju.
35. Moderna hyreslagar. Ju.
36. Främja, Skydda, Övervaka
– FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning. IJ.
37. Enklare beslutsfattande i ekonomiska föreningar. Ju.
38. Ingen får vara Svarte Petter. Tydligare ansvarsfördelning inom socialtjänsten. S.
39. En ny kollektivtrafiklag. + Bilagor. N.
40. En ny modell för arbetsmiljötillsyn. A.
41. Bättre och snabbare insättningsgaranti. Fi.
42. Vattenverksamhet. M.
43. Klinisk forskning – ett lyft för sjukvården. U.
44. Integritetsskydd i arbetslivet. A.
45. Områden av riksintresse och Miljökonsekvensbeskrivningar. M.
46. Försenad årsredovisning och bokföringsbrott, m.m. Ju.
47. God arbetsmiljö - en framgångsfaktor? A
48. Koncessioner för el- och gasnät. N.

49. Bättre samverkan. Några frågor kring samspelet mellan sjukvård och socialförsäkring. S.
50. Nytt pensionssystem för den statsunderstödda scenkonsten. Fi.
51. Avskaffande av filmcensuren för vuxna – men förstärkt skydd för barn och unga mot skadlig mediepåverkan. Ku.
52. Staten och imamerna. Religion, integration, autonomi. U.
53. Fiskevård i enskilt vatten. En översyn av lagen om fiskevårdsområden. Jo.
54. Uthållig ålgförvaltning i samverkan. Jo.
55. Ett effektivare smittskydd. S.
56. Den nya migrationsprocessen. Ju.
57. Myndighet för hållbart samhällsbyggande – en granskning av Boverket. M.
58. Skatteförfarandet. Fi.

Statens offentliga utredningar 2009

Systematisk förteckning

Justitiedepartementet

- En mer rättssäker inhämtning av elektronisk kommunikation i brottsbekämpningen. [1]
Säkerhetskopiers rättsliga status. [5]
Effektiviteten i Kriminalvårdens lokalförsörjning. [13]
Grundlagsskydd för digital bio och andra yttrandefrihetsrättsliga frågor. [14]
Kommunal kompetenscatalog.
En problemorientering. [17]
Två rapporter till Grundlagsutredningen. [18]
Aktiv väntan – asylsökande i Sverige. [19]
Förenklningar i aktiebolagslagen m.m. [34]
Moderna hyreslagar. [35]
Enklare beslutsfattande i ekonomiska föreningar. [37]
Försenad årsredovisning och bokföringsbrott, m.m. [46]
Den nya migrationsprocessen. [56]

Försvarsdepartementet

- Ransonering och prisreglering i krig och fred. [3]

Socialdepartementet

- En nationell cancerstrategi för framtiden. [11]
En ny alkohollag. [22]
Olovlig tobaksförsäljning. [23]
Socialtjänsten. Integritet – Effektivitet. [32]
Ingen får vara Svarte Petter. Tydligare ansvarsfördelning inom socialtjänsten. [38]
Bättre samverkan. Några frågor kring samspelen mellan sjukvård och socialförsäkring. [49]
Ett effektivare smittskydd. [55]

Finansdepartementet

- Sekretess vid anställning av myndighetschefer. [4]
Återkrav inom välfärdssystemen.
– Förslag till lagstiftning. [6]

- Säkerhetskontroller vid fullmäktige- och nämndsammanträden. [9]
Skatt i retur. [12]
Redovisning av kommunal medfinansiering. [21]
Samordnad kommunstatistik för styrning och uppföljning. [25]
Skatterabatt på aktieförvärv och vinstutdelningar. [33]
Bättre och snabbare insättningsgaranti. [41]
Nytt pensionssystem för den statsunderstödda scenkonsten. [50]
Skatteförfarandet. [58]

Utbildningsdepartementet

- Ta klass. [27]
Stärkt stöd för studier – tryggt, enkelt och flexibelt. + Bilagor. [28]
Klinisk forskning – ett lyft för sjukvården. [43]
Staten och imamerna. Religion, integration, autonomi. [52]

Jordbruksdepartementet

- Den svenska administrationen av jordbruksstöd. [7]
Trygg med vad du äter – nya myndigheter för säkra livsmedel och hållbar produktion. [8]
Det växande vattenbrukslandet. [26]
Skog utan gräns? [30]
Fiskevård i enskilt vatten. En översyn av lagen om fiskevårdsområden. [53]
Uthållig älgförvaltning i samverkan. [54]

Miljödepartementet

- Miljöprocessen. [10]
Vattenverksamhet. [42]
Områden av riksintresse och Miljökonsekvensbeskrivningar. [45]
Myndighet för hållbart samhällsbyggande
– en granskning av Boverket. [57]

Näringsdepartementet

Nya nät för förnybar el. [2]

Mer järnväg för pengarna. [20]

De statliga beställarfunktionerna och
anläggningsmarknaden. [24]

Effektiva transporter och samhällsbyggande
– en ny struktur för sjö, luft, väg och
järnväg. [31]

En ny kollektivtrafiklag. + Bilagor. [39]

Koncessioner för el- och gasnät. [48]

Integrations- och jämställdhetsdepartementet

Fritid på egna villkor. [29]

Främja, Skydda, Övervaka

– FN:s konvention om rättigheter för
personer med funktionsnedsättning. [36]

Kulturdepartementet

Kraftsamling!

– museisamverkan ger resultat. + Bilagor.
[15]

Betänkande av Kulturutredningen.

Grundanalys

Förnyelseprogram

Kulturpolitikens arkitektur. [16]

Avskaffande av filmcensuren för vuxna

– men förstärkt skydd för barn och unga
mot skadlig mediepåverkan. [51]

Arbetsmarknadsdepartementet

En ny modell för arbetsmiljötillsyn. [40]

Integritetsskydd i arbetslivet. [44]

God arbetsmiljö - en framgångsfaktor? [47]